

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

Director: DEM. I DOBRESCU
Președintele Uniunii Avocaților
din România

Prim-Redactor: CONSTANT IONESCU
Avocat al Statului Dr. și Laureat
în Drept din Paris

COMITETUL DE REDACȚIE :

TR. ALEXANDRESCU Avocat, Direct. Contenc. B-cci G-le a Tărei Românești	ALEX. CERBAN Profesor la Facultatea de Drept, București	IOSEF G. COHEN Avocat	GR. CONDURATU Fost Consilier la C. de Apel București, Avocat	RÉNÉ DÉMOQUE Profesor la Facultatea de Drept din Paris
V. DONGOROZ Dr. în Drept din Buc. Profesor Universitar, Avocat	ALFRED JUVARA Fost Magistrat jurisconsult în Cluj	Dr. ȘTEFAN LADAY Fost Magistrat de Drept, București	D. NEGULESCU Profesor la Facultatea de Drept, București	I. GR. PERIETEANU Avocat
C. STOEANOVICI Dr. în Drept din Paris Avocat	GR. TRANCU-IAȘI Fost Ministru al Muncii Avocat	P. VASILESCU Dr. în Drept din Paris Avocat	AL. VELESCU Dr. în Drept din Buc. Avocat	ALBERT WAHL Profesor la Facultatea de Drept din Paris

Secretar de redacție: E. C. DECUSARĂ, Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticel Judiciare.

Membrii corespondenți pentru Paris: EDOUARD LÉVY și SILVIU KRAINIC, D-ri în Drept, Avocați, Paris.

Membrii corespondenți pentru Polonia: EMIL ST. RAPPAPORT, Consilier la Curtea de Casație din Varșovia.

ABONAMENTUL

Un an p. B-cci, Case com., Autorit. 1400 lei
„ Avocați 1000 „
„ Magistrati 800 „
6 luni prețul de sus pe jumătate

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

In lunile Iulie și August
Apare odată la două săptămâni

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția și Administrația

București, Strada Artei Nr. 5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON 13/29

Anunțăm cu plăcere că, începând de astăzi, „Curierul Judiciar“ a reușit să facă una din cele mai bune achizițiuni prin numirea D-lui CONSTANT IONESCU, avocat al Statului, Doctor și Laureat în Drept din Paris, ca Prim-Redactor al revistei noastre „Curierul Judiciar“.

Nu ne îndoim că fiind cunoscute titlurile, puterea de muncă și cunoștințele D-lui Constant Ionescu, cititorii noștri vor aprecia la justa ei valoare alegerea ce am făcut.

S U M A R

- *Revizuirea în Penal*, de Virgil I. Ionescu;
- *Interpretarea legilor și legile interpretative. Legile interpretative în raport cu principiul separației puterilor în Stat*, de Nicolae G. Vrăbiescu;
- *Pedepsele exemplare sunt cele mai eficace*, de Corneliu T. Maiorescu;
- *Hotărâre sau Proces verbal?*, de Radu Em. Manolescu;

JURISPRUDENȚA :

- Curtea de Casație s. II : *Vasile Simion Rusu, recurs corecțional* (Pedepsă. Circumstanțe atenuante. Care art. se aplică mai întâi în calcularea pedepsei, art. 60 sau 63 c. penal ?);
- Curtea de apel București s. IV : *Soc. an. franceză de Petrol „Victoria“ cu Frații Demetrian și alții* (Concesiune petroliferă. Termen pentru predarea terenurilor. Lipsa lui. Plata prețului. Termen. Obstacole la predarea terenurilor. Interpretarea contractului. Caducitatea lui din cauza nepredării terenurilor la termen);
- Trib. Ilfov s. I : *Elena Tuloi cu I. Mihăescu* (Pensiune alimentară. Copiii naturali. Cum poate fi obligat tatăl natural să contribuie la întreținerea lor ? Deune iar nu pensiune alimentară. Tranzacție asupra daunelor. Efecte. Recunoașterea copiilor naturali neurmata de legitimare. Consecințe).
- Teze de Doctorate, *Recenzie*, de Alex. Velescu.

A apărut în editura *Curierul Judiciar*:

LEGEA STATUTULUI FUNCȚIONARILOR PUBLICI cu Regulamentul, comentată și adnotată de **R. Dimiu**, judecător la Trib. Prahova, cu Expunerea de motive. Desbateri parlamentare și Jurisprudența. **Preț 140 lei.**

Revizuirea în Penal

Revizuirea e o cale de atac a hotărârilor care există atât în materie penală, precum și în materie civilă.

Revizuirea este un mijloc extraordinar de atac a hotărârilor definitive în scop de a le anula, spre deosebire de apelul care e o cale de atac ordinară a hotărârilor rămase încă nedefinitive.

Revizuirea în procedura penală maghiară este admisă în mod mai larg ca în procedura penală română.

În procedura penală română, revizuirea este admisă în următoarele cazuri: 1) când există două hotărâri penale neconciliabile și irevocabile, indiferent de ordinea în care au fost pronunțate; 2) când s'a descoperit noi fapte și noi elemente de probă, după ce condamnarea a rămas definitivă la fond și 3) când s'a dovedit un fals pe baza căruia s'a sprijinit judecata sau s'a dovedit că judecătorii au fost corupți.

Cererea de revizuire va fi îndreptată după codul de procedură penală român Ministerului de justiție, care va însărcina pe procurorul general al Curții de Casație ca să sesizeze Înalta Curte de Casație.

Termenul în care se va cere revizuirea în penal, nu e mărginit de lege, spre deosebire de cererea de revizuire după codul de procedură civilă română, care trebuie făcut într'un termen fix.

Înalta Curte de Casație procedează în două moduri când primește o cerere de revizuire după codul român;

1) dacă găsește că cererea de revizuire este neîntemeiată o respinge și în a doilea caz, dacă o găsește întemeiată casează hotărârea și trimite afacerea să se judece de altă Curte cu jurați care va intra din nou în cercetarea fondului.

După codul de procedură penală român revizuirea nu este admisă în materie corecțională, — jurisprudența Curții de Casație este constantă, — ci numai în materie criminală. (Vezi Cas. II 375 din 8 Febr. *Jurisprudența Generală* 1924 sp. 922 pag. 532).

Legea franceză din 29 Iulie 1867 a admis revizuirea și în caz de condamnare corecțională la închisoare sau la o interdicțiune totală ori parțială a drepturilor. (Vezi Tanoviceanu vol. V. tratat de drept și procedură penală Nr. 872 pag. 601).

După procedura penală română și franceză, revizuirea este admisă numai în favoarea inculpatului, iar pentru și contra acuzatului poate fi acordată revizuirea după codurile de procedură penală din Germania, Austria, Norvegia și într'un oarecare număr de cantoane din Elveția.

În Franța, procedura revizuirii în penal după care s'a inspirat legiuitorul român, a fost modificată prin diferite legi; astfel prin decretul din 13 Mai 1793 convențiunea fu obligată de a admite revizuirea în penal cel puțin în cazurile de contrarietate de hotărâri.

Codul din 3 Brumar an. IV recunoaște în general că, decretul din 1793 rămâne în vigoare. Prin legea din 29 Iunie 1867 și mai ales prin aceea din 8 Iunie 1895, a dat o extindere mai mare recursurilor în revizuire. (Vezi *Precis de Droit criminel de Garraud* Nr. 503 pag. 1031).

După procedura penală franceză trebuie ca faptele sau documentele ce se ridică în cererea de revizuire, să fi fost neștimate de primii judecători și de așa natură, încât să se poată stabili inocența condamnatului.

Legea franceză din 1895 a stabilit: „Lorsque après une condamnation, un fait viendra a se produire ou a se révéler, ou lorsque des pièces inconnues lors des débats seront représentées de nature à établir l'innocence d'un condamné”. (Precis de Droit criminel de *Garraud* Nr. 504 pag. 1033).

În Franța s'a discutat și asupra cheltuielilor penale ce urmează să fie acordate condamnatului în cazul când condamnatul a putut obține anularea primei hotărâri pe calea revizuirii și s'a propus un amendament odată cu discuțiunea în parlament a legii din 1865, ca să se poată acorda o indemnitate acuzatului condamnat pe nedrept, însă acest amendament a fost respins. (Vezi *Ortolan* t. II Nr. 2386; *Faustin Hélie* t. VII, Nr. 4054; *Bernard De la reparation des erreurs judiciaires*, *Revue Critique*, 1870 p. 261 et 481).

Înainte de legea franceză din 1895 nu se putea acorda indemnitate victimei unei erori judiciare așa că, se poate mira cineva că legislațiunea franceză a dispărut mult timp principiul indemnizațiunii.

Legea franceză din 1895 a acordat o reparațiune morală și pecuniară condamnatului care a obținut anularea primei hotărâri în urma revizuirii cerute.

Reparațiunea morală consistă în a se afișa hotărârea anulată spre a se da publicității, nevinovăția condamnatului și reparațiunea pecuniară consistă în acordarea de daune interese condamnatului vinovat.

M. Beranger, raportorul comisiunii de la senat din 1895 a zis: „La reparation est un droit, mais un droit l'exercice comporte une appréciation”.

Potrivit art. 452 din procedura penală din Ardeal,

cererea de revizuire a hotărârei, o rezolvă instanța care a hotărât cauza în prima instanță, după ce partea care cere revizuirea va trebui să arăte precis motivul și proba care face obiectul cererei, spre aosebire de procedura revizuirii după codul român, după care cererea de revizuire trebuie îndreptată înaltei Curți de Casație prin intermediul Ministerului de Justiție.

Revizuirea unei hotărâri penale rămasă definitivă, este admisă fie, în favoarea condamnatului, fie în detrimentul inculpatului achitat.

Potrivit art. 446 din procedura penală din Ardeal, revizuirea este admisă în următoarele cazuri: 1) Când se va dovedi un fals pe baza căruia s'a sprijinit judecata,

2) Dacă unul din membrii instanțe care au judecat au fost corupți.

3) Dacă cel ce face propunerea prezintă vreun fapt sau probă nouă și

4) Când există două hotărâri penale neconciliabile, indiferent de ordinea în care au fost pronunțate.

Cererea de revizuire îndreptată la instanța care a rezolvit cauza în prima instanță, pentru a fi rezolvată în mod definitiv urmează a trece prin mai multe faze.

1. Instanța penală după ce a ascultat concluziunile parchetului în camera de consiliu asupra cererei de revizuire, se pronunță mai întâi printr'o încheiere asupra admisibilității în principiu a cererei de revizuire.

2. Dacă nu este motiv de respingerea cererei de revizuire și-o găsește admisibilă în principiu, atunci instanța penală dispune administrarea noilor probe cerute de către părți sau eventual însărcinează pe judecătorul de instrucție la administrarea probelor. Instrucția fiind terminată, se înaintează din nou parchetului pentru a pune concluziuni, fiind obligat că să înainteze concluziunile sale în termen de 8 zile.

Dacă se prezintă odată cu cererea de revizuire vre-un fapt care nu mai trebuie probat, atunci se omite procedura de administrarea probelor.

3. Instanța penală cercetează rezultatul probelor administrate și dacă le găsește nedovedite și fără nici un rezultat, respinge printr'o încheiere în camera de consiliu concluziunea pusă, pentru admisibilitatea în principiu a cererei de revizuirea procesului penal, iar în cazul contrariu fixează termenul pentru ședință publică.

4. În ședință publică instanța se pronunță asupra fondului cauzei principale și dacă găsește că probele administrate sunt complet dovedite, atunci instanța declară fără valoare în totul sau în parte sentința anterioară și pronunță o nouă sentință, în caz contrar respinge în fond revizuirea procesului.

Am citit o sentință a tribunalului Brașov secția II prin care tribunalul a considerat ca probe noi faptul că, la instanța de fond nu s'a arătat că furtul este săvârșit de la stăpân și că nu se cere pedepsirea inculpaților de către stăpân.

În instanța de revizuire inculpații condamnați au făcut dovada prin declarația reclamantului și a unui martor că, furtul este săvârșit de la stăpân și că reclamantul nu cere pedepsirea inculpaților.

Tribunalul Brașov a admis revizuirea pentru aceste motive și a achitat pe inculpați.

Această soluție a tribunalului, o găsesc perfect juridică.

Potrivit art. 343 c. p. din Ardeal, furtul săvârșit de către servitori în dauna stăpânului său, nu se poate ur-

mări și pedepsi dacă nu există cerere prealabilă a părții vătămate.

Doctrina a stabilit caracterul de ordine publică a normelor de procedură penală, așa că o hotărâre penală pronunțată de o instanță căreia legea nu i-a acordat jurisdicțiunea penală sau că nu avea competența de a se pronunța asupra faptului judecat, este absolut nulă.

Cu alte cuvinte, normele de procedură penală nu au nevoie să fie sancționate în mod expres cu nulitate în caz de neobservare.

Prin urmare, lipsa cererii probabile din partea reclamantului, într'un furt de la stăpân atrage nulitatea hotărârei.

VIRGIL I. IONESCU,
Procuror, Brașov.

INTERPRETAREA LEGILOR ȘI LEGILE INTERPRETATIVE *)

Legile interpretative în raport cu principiul separațiunii puterilor în Stat.

Una din chestiunile ce este atrasă în arena discuțiilor de materia legilor interpretative, este aceea de a plasa principiul acestor legi, în raport cu principiul constituțional al separațiunii puterilor în Stat.

Evident, că dela prima vedere, legiuitorul ce o preste judecarea proceselor pe cale de circulară cum a fost cazul din 16 Iulie 1907 citat, prin care, ceea ce este și mai grav, Ministrul Justiției franceze invită tribunalele să suspende procesele până când parlamentul va elabora o lege interpretativă, comite o imixtiune directă în domeniul puterii judecătorești. Bazate pe acest punct de vedere, cea mai mare parte din tribunalele franceze au nesocotit circulara, continuând judecarea proceselor pendinte. Am arătat însă că legea din 13 Aprilie 1908 nu are din punct de vedere juridic, decât denumirea de lege interpretativă, în realitate ea fiind o lege nouă cu efect retroactiv.

Pentru legile interpretative în înțelesul precis juridic, și cari nu ni se par legitime decât când sunt făcute de același legiuitor ce a făcut și legea principală, credem că în principiu nu poate fi vorba de o încălcare a puterilor. Legea interpretativă nu ordonă tribunalului în ce sens să se pronunțe. Ea nu pronunță o judecată într'o speță determinată, ci luminează principiile legii redactate într'un mod confuz. În realitate judecătorul nu aplică legea interpretativă decât în aparență. Ceeace face, este că se folosește de dânsa pentru interpretarea legii inițiale, după cum se poate folosi de debaterile parlamentare provocate de legea confuză.

Dacă aceasta este situațiunea în drept, în fapt experiența ne-a arătat că legiuitorul recurge la legile interpretative pentru a putea face o lege nouă

cu efect retroactiv. Mai mult, experiența a dovedit și, că tot pe calea legilor interpretative legiuitorul actual se folosește spre a putea modifica soluțiunile tribunalelor, soluțiuni date sau probabile, și pe care, din felurite motive, legiuitorul le privește contrarii intereselor obștești. De aceea s'a văzut dupe cum am menționat mai sus, pe legiuitorul francez intervenind în mai multe rânduri, să interpreteze articole absolut clare. Din punct de vedere politic scopurile urmărite de legiuitor în asemenea cazuri pot fi folositoare. Din punct de vedere juridic, nu suntem în fața unei legi interpretative, ci în fața unei legi ordinare cu efect retroactiv.

Am văzut din paginile precedente cât de fragilă și cât de teoretică este noțiunea, legii interpretative și cât de felurite și contradictorii sunt consecințele ce comportă, atunci când nu sunt făurite după regulile stricte ce am menționat. Am arătat de asemenea părerea noastră asupra legitimității legilor interpretative, părere ce conchidea la rezultatul că o astfel de lege nu este legitimă și chiar n'are cauză ce să-i determine crearea, decât atunci când autorii legii pot să-și spue clar intențiunea.

În cazul în care această condițiune esențială nu se poate înlăptui, din cele două organe care dupe lege au dreptul să interpreteze, socotim că cel mai chemat să procedă la interpretare este puterea judecătorească, reprezentată prin Curtea de Casație.

Faptul puterii legislative de a ordona Inaltei Curți de Casație înainte sau după stabilirea jurisprudenței că trebuie să-și modifice deciziunile pe motivul că intențiunea legiuitorului de acum zece sau douăzeci de ani a fost alta decât cum a dedus-o Casația din text, înseamnă dupe părerea noastră o imixtiune directă și o încălcare de puteri. În cazul acesta nu suntem în realitate în fața unei interpretări a legii vechi, ci în fața unei voințe pe care puterea legislativă vrea să o imprime puterii judecătorești pentru a-i determina sensul hotărârei, ceea ce este cazul tipic al imixtiunii puterilor.

Nu există nici o rațiune logică care să determine dreptul la interpretarea unei legi vechi, unui legiuitor nou care desigur lucrează sub impresiunea unei alte stări de gândire decât aceea ce a determinat o lege acum douăzeci de ani. Legea veche pe care legiuitorul posterior nu o mai găsește adecvată situațiunii, poate fi desființată și înlocuită, interpretată însă nu. Dacă legiuitorul nu înțelege să o desființeze, interpretarea trebuie să o lase puterii judecătorești.

Situațiunea devine cu totul alta în cazul în care autorul legii poate să-și precizeze intențiunile. Nimeni nu poate să-i refuze dreptul de a desăvârși și lumina, ceea ce din eroare a rămas insuficient de desăvârșit și insuficient de precizat. Acest drept este cu atât mai logic și normal, cu cât o lege sau un amendament, ceea ce sub raportul principiului

*) Vezi Curierul Judiciar No. 7 din 12 Febr. 1928.

este tot una, în fapt, este opera unei persoane determinate sau cel mult unui grup restrâns de persoane determinate. De aceea și legile cu caracter mai important sunt cunoscute sub denumirea autorilor lor: legea Briand, legea Beranger, decretul Duca, etc.

În orice caz o lege are un autor, intențiunea lui contează sub raportul interpretativ. Restul parlamentului nu face decât să îndeplinească o formă legală.

Mai mult, când o lege e confuză, interpretarea poate fi cerută autorului, dupe părerea noastră, chiar când acesta nu mai face parte din parlament. Această consecință este impusă și de logică și de necesitate. De logică, fiindcă el singur este în măsură să-și cunoască cel mai bine intențiunile ce au prezidat la facerea legii. De necesitate, căci altminterlea s'ar creă o situațiune greu de calificat, în ipoteza în care un parlament posterior ar face o lege interpretativă, dând o interpretare ce se depărtează dela intențiunile autorului legii, intențiune pe care autorul și le-ar manifesta pe cale publică.

O altă problemă pe care într'un mod natural o ridică materia legilor interpretative este aceea de a ști până în ce moment facerea ei este legitimă.

Constituțiunea noastră în art. 36 adoptând dispozițiunea art. 28 din Constituția Belgiană, pune în principiu nelimitat: „Interpretațiunea legilor cu drept de autoritate se face numai de puterea legiuitoare“.

Conform acestor dispozițiuni, legea interpretativă poate să intervie înainte ca tribunalele să fi avut a interpreta legea veche, dupe ce ele au interpretat, și chiar dupe ce Casația și-ar fi spus cuvântul. Mai mult, textul acesta nu s'ar opune nici măcar la reformarea pe cale interpretativă a hotărârilor ce au căpătat autoritate de lucru judecat, dupe cum s'a întâmplat în Franța cu legea interpretativă din 31 Martie 1922 mai sus menționată.

În orice caz, afară de ipoteza în care interpretarea legii a fost făcută de însuși autorul legii, interpretarea pe cale legislativă poate pretă la discuțiuni întemeiate și la comentări de natură să discrediteze autoritatea puterii legiuitoare. „În realitate, spune Bartélemy, (18) dacă interpretarea legislativă intervine înainte ca jurisdicțiunile să se fi pronunțat, Parlamentul arată ori neîncredere în imparțialitatea tribunalelor ceeace aruncă discreditația asupra lor, ori temere de imparțialitatea unei interpretări sincere a legii ceeace e de natură să știrbească considerația ce se cuvine Parlamentului.

Dacă interpretarea legislativă intervine dupe ce tribunalele s'au pronunțat fără ca să fie contradicție de jurisprudență, și dacă Parlamentul adoptă o soluțiune contrară de aceea ce au adoptat judecatorii în unanimitate, inconvenientele sunt ace-

leași. Condamnând în bloc interpretarea puterii judecătorești, Parlamentul îi aruncă un blam“.

În ceea ce ne privește am conchis că din punct de vedere juridic nu socotim legea interpretativă legitimă decât în cazul în care interpretarea e făcută de însuși autorul legii. Atunci ea se impune tuturilor instanțelor și Înaltei Curți de Casație căci este natural că între legiuitorul ce a făcut legea și Curtea de Casație chemată să o interpreteze în caz de obscuritate, legiuitorul să fie mai în măsură să-și cunoască mai bine intențiunile. Evident aceasta numai în cazul în care legiuitorul nu intenționează pe această cale să modifice legea, căci atunci ceeace ar rezulta n'ar mai fi o lege interpretativă.

Pentru celelalte ipoteze în nici un caz nu socotim că legea interpretativă ar mai fi legitimă după ce Curtea de Casație și-a fixat jurisprudența. În acest caz, puterea legiuitoare n'are dreptul decât să abroge legea veche înlocuind-o, dacă crede că e necesar. Ea va face o lege nouă căreia poate să-i dea, dacă vrea efect retroactiv. Chiar dacă ar numi-o prin text lege interpretativă, ea nu poate avea acest caracter.

În studiul său asupra legilor interpretative publicat în Revue de droit public din 1908 la care ne-am referit în mai multe rânduri, Bartélemy susține că în cazul în care intervine o lege interpretativă fiind deschis un proces între Stat și un particular, interpretarea trebuie să fie în favoarea particularilor, pe motivul că o îndoială se interpretează în totdeauna în favoarea acuzatului. Această părere o socotim eronată. Principiul că îndoiala trebuie să fie interpretată în favoarea acuzatului nu poate avea loc aci. În procesele civile nu există acuzat. Există două părți ce-și revendică drepturile pe temeiul unor legi. Chiar dacă o parte e Statul, în fața instanțelor el nu poate avea alte drepturi, decât cele ce isvorăsc dintr'o lege. În al doilea rând legea interpretativă nu trebuie să se atașeze unor interese particulare. Ea nu trebuie să favorizeze nici pe Stat nici pe particular, căci atunci, după cum am spus, modifică sensul legii vechi și nu mai e interpretativă. Legiuitorul interpretativ trebuie să facă abstracțiune de toate elementele străine intențiunei legii principale. La căutarea și precizarea sensului legii în raport cu intențiunea ce a determinat facerea legii vechi trebuie să procedeze. Aceasta este singură și exclusivă sa îndatorire. În acest sens, interesele statului sau particularilor trebuie să-i rămâie indiferente.

Crede de cuviință să avantajeze interesele statului sau particularilor poate să o facă, însă pe calea normală a legilor noi.

Legile interpretative în legislațiunea română

Am văzut în paginile precedente că una din funcțiunile cele mai importante aparținând Con-

18) Revue du droit public 1908, p. 498.

siliului de Stat Francez din anul VIII era interpretarea legilor pe cale de avize ce aveau forță de lege impunându-se ca atare Tribunalului. Consiliul de Stat din anul VIII cu atribuțiunile sale, a influențat în largă măsură instituția „jurisconsultului statului” care după cum am văzut ființează în anul 1818, căci în realitate printre atribuțiunile atât de clar expuse în hrisovul lui Scarlat Vodă ca expunere de motive este și „să răspundă de câte ori este întrebat de vre-o instanță judecătorească asupra rostirii legii, aplicabilă la pricina ce se judecă” (1).

Această putere interpretativă a legilor delegată unui corp constituit de specialiști după modelul francez, o regăsim iarăși în 1864 când a fost întocmit prin legea din 11 Februarie 1864 Consiliul de Stat.

Acest Consiliu de Stat întocmit „de persoane care prin „capacitatea și varietatea cunoștințelor teoretice și practice vor reprezenta trebuințele diverselor ramuri de administrație publică” (2) avea printre principalele funcțiuni și interpretarea decretelor, ordonanțelor și regulamentelor.

Acest drept decurgea din art. 52 din lege unde se prevedea că „particularii se pot adresa direct la Consiliul de Stat spre a cere interpretarea unui decret, ordonanțe sau regulament”. De asemenea el aparține și Guvernului care „putea cere asemenea interpretări când el va fi în contact de interes cu particularii”. Trebuie menționat că acest drept interpretativ nu aparține Consiliului de Stat decât în materie administrativă.

Prin urmare până în ajunul constituției din 1866 în tot cursul evoluției legislației noastre pe baze științifice numai în două rânduri găsim legiuiri ce hotărâsc asupra interpretării legilor. În ambele rânduri intențiunea rezultă clar de a încredința interpretarea legilor, cel puțin în anumite cazuri, — sub influența sistemelor occidentale, — unui corp constituit din persoane ce prin activitatea și viața lor să fie cât mai aproape de adevăr.

Principiul interpretării legislative delegate unui corp constituit în înțelesul arătat mai sus a fost trecut prin constituția din 1866, art. 34, puterii legiuitoare și astfel a fost adoptat și există și astăzi. „Interpretațiunea legilor cu drept de autoritate se face numai de puterea legiuitoare” spune art. 36 din actuala constituție.

Până la recenta modificare a legii Curții de Casație și Justiție din 19 Decembrie 1925, provocarea interpretării legislative era atribuită însăși Curții de Casație conform art. 65 introdus prin legea din 1912. Dacă a doua hotărâre a unui Tribunal sau Curte, spune acest text, este casată pentru

aceleași motive ca și cea dintâi, atunci Curtea sau Tribunalul la care pricina va fi trimisă se va conforma deciziei Curții de Casație asupra punctului de drept judecat de acea Curte, sub sancțiunea trimiterii în judecată a Consiliului disciplinar, hotărârea casată urmând să fie din nou trimisă altei instanțe spre a se conforma. „In acest caz Curtea de Casație va comunica îndată Ministerului de Justiție chestiunea de drept controversată pentru ca la trebuință să se ceară de Guvern interpretarea oficială a legii dela puterea legiuitoare”.

Legea Curții de Casație din 19 Decembrie 1925 în art. 54 după ce modifică în bună parte dispoziția art. 65 din vechea lege nu mai impune această obligațiune Curții de Casație, așa că tăcerea vădită a ultimei legi înseamnă că această dispozițiune e abrogată. În acest caz legile interpretative nu pot fi provocate decât de însăși puterea legiuitoare.

În ceea ce privește aplicațiunile ce s’au făcut în țara noastră a legilor interpretative, vom menționa fără a ne opri în discuțiunea detaliilor și soluțiunilor paradoxale din punct de vedere juridic, legea interpretativă a art. 61 din regulamentul legii pentru dobândirea și pierderea naționalităților publicată în Monitorul Oficial din 3 Decembrie 1926, legea interpretativă a legii rurale din 1864 și a Casei Rurale din 1908 și în special cele două legi provocate de legea agrară ce se referă una (1 Aprilie 1926) la interpretarea art. 24 și cealaltă din 1927 la interpretarea art. 148.

Din toate aceste legi interpretative cea care produce efectele cele mai paradoxale din punct de vedere juridic este, după părerea noastră, legea interpretativă a art. 148 din legea agrară. Pentru a învedera incoerențele și situațiunile nimitor de nejuridice produse de această lege ne vom opri pe scurt asupra ei.

Legiuitorul agrar în vederea lărgirii cât mai mari a improprietății a înseris în art. 147 al legii, dreptul pentru Casa centrală a improprietății să cumpere porțiunile de teren rămase pe seama proprietarului pentru a fi revândute cultivatorilor de pământ. Art. 148, adică imediat următor, impune următoarea dispoziție contrară dreptului comun: „Prin derogare dela art. 1252 și 1253 codul civil, toate proprietățile rurale ale minorilor precum și cele supuse regimului dotal pot fi înstreinate prin bună învoială fără îndeplinirea altor formalități decât încuviințarea Tribunalului, garantându-se banii proveniți din înstreinare conform dispozițiunilor codului civil....”.

Urmează pe baza acestu text, că un tutore ar avea dreptul să vândă pământul minorilor prin bună învoială, adică în afară de dispozițiunile articolelor 401, 402 și 403 cod. civ. ce cer în asemenea cazuri imputernicirea consiliului de familie, omologarea Tribunalului și vânzarea prin licitație publică.

1) Filitt, op. cit. p. 8.

2) Art. 11 din lege. *Bujoreanu*, t. I. 2055.

Întrebarea ce se puneă instanțelor de fond eră aceea de a se ști dacă art. 148 opera pentru toate vânzările indiferent de calitatea cumpărătorului, sau numai în cazul când cumpărătorul eră Statul reprezentat prin Casa Centrală, astfel după cum reeșea din art. 147.

În fața contrarietății de opinii și hotărâri Înalta Curte de Casație prin decizia Nr. 574 din 4 Martie 1925 s'a fixat în sensul că dispozițiunile excepționale prevăzute de art. 148 nu pot fi interpretate decât în lumina art. 147, adică numai în cazul în care vânzarea eră făcută către Casa Centrală.

În fața acestei interpretări Puterea legiuitoare a socotit de cuviință să impue Curții de Casație o altă interpretare pe calea legii interpretative din 1927 (1), redactată în următorul conținut: „Proprietățile rurale ale minorilor, precum și cele supuse regimului dotal se pot vinde în condițiunile prevăzute de art. 148 a legii agrare, fie Casei Centrale a împroprietăririi fie, în cazul când Statul a renunțat la exercitarea dreptului de preemțiune, ori cărui cetățean român“.

Este inutil să mai arătăm consecințele juridice ce decurg. Urmează că în ceea ce privește bunurile rurale ale minorilor, articolele 401, 402 și 403 din codul civil sunt abrogate, astfel că de aci înainte tutorul poate înstreina averea imobiliară rurală a minorului prin bună înțelegere, atunci când pentru orice alt bun de minimă importanță îi trebuie formalitățile multiple ale dreptului comun, ceea ce evident este un non sens juridic. Urmează pe cale de logică juridică că tutorul poate lua împrumut sau ipotecă pe bunul minorului în afară de dispozițiunile art. 401 cod. civ. numai prin bună învoială căci qui peut le plus peut le moins.

Urmează în sfârșit că pentru ca minorii să beneficieze iar de dispozițiunile art. 401, 402 și 403 cod. civil să intervii o nouă lege, căci aceste texte sunt abrogate în ceea ce privește bunurile rurale ale minorilor și femeilor măritate.

Aceste consecințe sunt în desacord necontestat cu regulile generale de drept și este greu de conceput, ușurința cu care un legiuitor interpretativ a putut să anuleze măsurile de protecție acordate de codul civil, ce, cel puțin pentru minori sunt necesare și în afară de orice discuțiune.

NICOLAE G. VRABIESCU

Pedepsele exemplare sunt cele mai eficace

Acum doi ani, cercul de studii penale din București după cât știu s'a pronunțat cu foarte puține voturi pentru respingerea pedepsei cu moartea.

Cele ce se întâmplă zilnic ne determină însă a ne

gândi serios asupra introducerii ei. Un lucru este cert și definitiv câștigat!

Cu indulgența instituțiunei juraților și cu modul cum infractorii sunt tratați prin unele închisori, este sigur că numărul lor va spori considerabil.

Este încă în memoria noastră, tratamentul infractorilor deținuți la Galați, iar ziarele au vorbit de libertatea prea mare a deținuților dela Huși, ș. a.

În fața juraților pe de altă parte, abilitatea d-lor avocați, de care însă nu putem zice ceva, fiindcă își face o datorie, este destul să producă cea mai mică îndoială, în ceea ce privește vinovăția prevenitului, pentru ca sentința de achitare să fie hotărâtă. Vorbesc în mod general și chiar peste hotarele țării noastre (cazul Grozăvescu). Juratul este om și nu voește să-și încarce conștiința cu o hotărâre de condamnare, ori decăteori, în sufletul său de om abilitatea apărării a strecurat cea mai mică îndoială! Dar starea aceasta credem, că nu mai poată dura multă vreme.

Crimele se înmulțesc, iar caracterul lor din ce în ce mai feroce.

Incepând de la distinsul Cair, apoi, Golotas, Solacolu, Costeasca, etc., etc. și în urmă d-na Leonida, se face dovadă irefutabilă că criminalilor puțin le pasă de judecată și de pedeapsa ce o iau precum și cum o vor ispăși.

La vremuri excepționale, ne trebuiesc legi excepționale sau cel puțin pedepse exemplare. Societatea cere să fie apărută.

De aceea credem că nici o pedeapsă nu poate fi mai exemplară decât pedeapsa cu moarte pentru crime perfect constatate.

Principală critică ce i s'a adus a fost că erorile judiciare nu se mai pot repara.

Perfect, dar pedeapsa să nu se aplice decât acelor criminali, perfect dovediți, cum au fost complicitățile dovedite toate crimele ce am înnumărat mai sus.

Exemplaritatea pedepsei cu moarte, desființarea instituțiunei juraților și privigherea cât mai de aproape a închisorilor noastre, sunt arme sigure cu care putem lupta cu succes în contra marelui număr de infractori!

Nu mai este timpul discuțiunilor lungi, ci al măsurilor urgente și folositoare, independent de orice alte considerațiuni politice ori democratice.

Chiar și democrația prea multă nu este bună. Francezul spune că tot ce este prea mult, nu e bun! Dar în Franța prea multă democrație putea să-i fie fatală.

Astăzi însă în înțeleapta și cumintea Franță, democrația este oprită la poarta siguranței generale și a Statului.

CORNELIU T. MAIORESCU.

Judecător Președinte, Gara Crivina-Prahova

Hotărâre sau Proces-Verbal?

O practică veche și generalizată a instanțelor judecătorești face ca stingerea acțiunei publice, datorită morței infractorului, prescripțiunei, amnestiei, sau împăcării părților (art. 82 l. j. o.) să se concretizeze în scriptele instanțelor penale printr'o hotărâre, iar nu proces-verbal (incheere).

Ne luăm îngăduința de a ne ridică împotriva acestui uz pe care-l socotim nejuridic și îngreunător pen-

tru grefele atât de împovărate ale instanțelor noastre judecătorești.

Noi socotim că, atunci când acțiunea publică s'a stins fie prin prescripție, moartea infractorului sau altfel, magistratul nu poate pronunța o hotărâre, întrucât este oprit la aceasta de însuși textul art. 10 pr. pen. care limitează modul de manifestare al judecătorului pe calea unei hotărâri.

Din cuprinsul acestui articol rezultă destul de clar că magistratul, printr'o hotărâre asupra unei acțiuni publice, nu poate pronunța decât: achitarea, absolvirea ori condamnarea. Și, după ce în același articol definește sensul acelor termeni, iar în art. 11 pr. pen. vorbește de soarta despăgubirilor civile, legiuitorul se ocupă de stingerea acțiunii publice prin moarte, tocmai în art. 12 pr. pen., fără a arăta și procedura ei.

Pe când condamnarea, achitarea sau absolvirea sunt operațiuni ce intră în atributul puterii legiuitoare și uneori al părții vătămate, puterea judecătorească fiind delegată numai cu constatarea stingerii acestei acțiuni.

Acest atribuit al magistratului neputându-se încadra într'o hotărâre, se va concretiza pe cale de proces-verbal.

De aceea credem că greșit sunt concepute acele hotărâri care au dispozitivul în termenii următori: „Pentru aceste motive, în virtutea legii, hotărâște: stinge acțiunea publică”...

Magistratul nu poate să stingă acțiunea publică pentru că nu are acest drept; el poate constata numai că, în cutare speță, acțiunea publică este stinsă prin: voiața legii sau a părților. (Vezi V. Dongoroz în proc. pen. de Tanoviceanu, vol. IV Nr. 235 relativ la amneștie).

Formalismul în justiție oricât de criticat ar fi, își are importanța sa, mai ales atunci, când cu ajutorul lui putem distinge atributele magistratului. Și este sigur, după părerea noastră, că magistratul nu are dreptul de a dispune stingerea acțiunii publice ei, numai dreptul de a constata că această acțiune este stinsă, dispunând închiderea dosarului.

RADU EM. MANOLESCU.
Magistrat

Purificarea Corpului de avocați

Este cunoscută decăderea moralității publice a societății de azi în toate țările și mai ales a aceleia de la noi. Decăderea aceasta a atins toate straturile sociale și Corpurile constituite. Imoralitatea se întinde pe toate liniile și într'o proporție crescândă.

Cauza, — o știm cu toți. Sancțiunile — nimic, sau aproape nimic. Dar remediu, dar sancțiunile trebuie să vină, altfel ne ducem la răpă.

Oricât am protestă, am strigă chiar — vedem — nu ne folosește la nimic.

Nu trebuie să așteptăm momentul unei zgudături care să ne deștepte. Deci toată atențiunea noastră — și cea mai acordată — trebuie îndreptată asupra măsurilor practice, reale și imediate, ce trebuie de luat pentru împiedicarea răului social, care bântue. În această direcțiune orice măsuri de îndreptare, sunt bine venite.

Îndreptând, purificând clasele sociale conducătoare și Corpurile constituite în societate — purificăm și îndreptăm însăși societatea noastră, ridicăm morala publică. Cred că merită să ascundem adevărul, că

„peștele de la cap...” și în același timp nu putem nega, că tocmai acest „cap” merge spre o putrefacție progresivă. De ce să nu o spunem franc.

Corpul avocaților, Corpul magistratilor, Corpul profesorilor de toate gradele, Corpul Inginerilor, Corpul doctorilor, etc., iată Corpurile constitutive ale Societății de azi și cele mai importante, iată quintesența ei, prin care ea se conduce. Și aunci?

Să stăm de veghe.

* * *

Cele de mai sus mi-au fost sugerate de o decizie a Consiliului de disciplină a unui barou din țară, decizie care poate unică în țara românească, dar foarte semnificativă și edificatoare.

Un membru al baroului, ocupând demnitate în Stat și devenind deci incompatibil, a pierdut dreptul exercitării profesiei, conf. art. 33 din lege.

În tot timpul incompatibilității și-a pierdut capul, numele lui s'a legat în coloanele ziarelor cu nelegiuiri, comase, abuzurile, jafurile și imoralitatea demonstrată fățiș.

Isprăvind-se păcatul căzut asupra populației subjugate, acest nedemn fiu al Baroului a cerut revenirea la Patria mamă și continuarea exercitării de avocat. Zădarnic.

S'au găsit o mână de oameni cinstiți care studiind atitudinea acestui confrate — și pe baza aceluiași art. 33 — s'a debarasat de el, pentru că să nu mai spurce turma din care se trage.

Admirabilă soluție și minunată lecție.

* * *

Corpul nostru de avocați dând o majoritate covârșitoare a oamenilor publici, a demnitarilor Statului, primul trebuie să procedă la stărpirea imoralității membrilor săi, la purificarea unității acestui corp, la selecționarea aceia ce formează continutul lui.

Aceasta se va putea înfăptui și pe calea exemplării preconizată de micuțul Barou de la Nistru.

Vom ști dar că fiecare pas al vieții noastre publice se cântărește, se apreciază în raport cu moralitatea publică și interesele superioare ale Statului și se sancționează de însuși Corpul din care facem parte. Sancțiunea trebuie să fie egală pentru toți și aspră.

Poate că noi vom creia un drum în această direcție și vom fi exemplu și pentru alții.

C. BRAGA.
Avocat, Chișinău.

INALTA CURTE DE CAS. ȘI JUSTIȚIE S. I.

Audiența dela 25 Februarie 1928

Președinția d-lui CONST. RĂTESCU Preșident

Decizia No. 1491

Pedeapsă. Circumstanțe atenuante. Minoritate. Infractor minor căruia se acordă circumstanțe atenuante. Care art. se aplica mai întâiu, în calcularea pedepsei, art. 60 sau 63 c. p.?

Când în favoarea unui infractor minor s'a recunoscut circumstanțe ușurătoare, pentru calcularea pedepsei trebuie aplicat în prim rând art. 63 c. p. și apoi art. 60 din același cod.

Curtea,

Asupra motivului de casare astfel redactat:

Violațiunea art. 63 și 60 cod. penal.

„În stabilirea pedepsei Curtea urmă să facă întâi aplica-

rea art. 63 cod. pen. pentru ca astfel să determine întâiu pedeapsa ce mi se cuvine după gradul meu de responsabilitate fiind nevrâstnic, — și numai în urmă să facă aplicarea art. 60, atenuantele generale a oricărei pedepse.

„Făcându-se întâiu aplicarea art. 60 cod. penal, s'a violat art. 63, dându-mi-se o pedeapsă ilegală”.

Având în vedere că prin decizia Curții cu jurați din jud. Neamț, cu Nr. 9 din 20 Ianuarie 1926, recurentul Vasile Simion Rusu a fost condamnat la doi ani închisoare corecțională în baza art. 358, 60 și 63 cod penal, precum și la plată de despăgubiri către partea civilă.

Că, pentru a da această pedeapsă Curtea a făcut mai întâi aplicațiunea art. 60 cod. penal și apoi pe aceia a art. 63 din acelaș cod.

Având în vedere că după art. 63 cod. penal, când infractorul a lucrat cu pricepere sau este în vârstă dela 15 ani până la 20 ani deplini, pedeapsa ce i se aplică, în cazul când infracțiunea ar merita munca silnică pe viață sau pe timp mărginit, este închisoarea corecțională dela 3 la 15 ani, iar în celelalte cazuri judecătorul este autorizat a-i aplica pedeapsa închisorii pe un timp egal cel puțin cu a treia parte, sau cel mult cu jumătatea timpului pentru care ar fi putut fi condamnat la una din pedepsele privitoare la acele cazuri.

Considerând că din acest text rezultă că minorul care a lucrat cu discernământ sau este în etate dela 15 până la 20 ani deplini, beneficiază de o scuză legală atenuantă care schimbă natura pedepsei și substituie pedepselor criminale închisoarea corecțională temporară.

Considerând că scuzele legale atenuante sunt fapte sau circumstanțe cari micșorează culpabilitatea și, în consecință, pedeapsa; că, ele sunt precizate în mod limitativ de lege care determină în acelaș timp și reducerea ce ele operează asupra pedepsei când sunt admise în favoarea infractorului.

Că, din contra, circumstanțele ușurătoare, ce nu trebuie confundate cu scuzele legale, sunt circumstanțe multiple și infinit de variate, lăsate la libera și suverana apreciere a judecătorului, și cari au de efect de a micșora pedeapsa edictată de lege pentru infracțiunea imputată infractorului.

Considerând că de aci rezultă că atunci când o scuză legală vine în concurs cu circumstanțele ușurătoare, trebuie mai întâi să se țină seama de micșorarea pedepsei ce atrage după sine existența scuzei legale, căci scuza se referă la responsabilitatea penală a infractorului și diminuarea se operează în virtutea legii, și apoi să se atenueze penalitatea, astfel modificată de lege, prin aplicarea circumstanțelor ușurătoare, cari sunt opera judecătorului.

Că, pe de altă parte, circumstanțele atenuante fiind introduse în scopul de a remedia și îndulci rigoarea legii și a pedepsei ce trebuie aplicată pe temeiul legii, aprecierea judecătorului dacă trebuie sau nu să se admită circumstanțe ușurătoare, nu se poate face înainte de a stabili și cunoaște pedeapsa și cuantumul pedepsei ce este a se pronunța, că, numai după ce se va fi hotărât această pedeapsă ținându-se seama de toate cauzele legale cari influențează asupra ei, se va putea aprecia dacă pedeapsa este excesivă și dacă urmează a o tempera prin acordarea de circumstanțe ușurătoare.

Considerând că, în speță, Curtea cu Jurați a făcut mai întâi aplicarea art. 63 c. penal și apoi a art. 60 c. p. față de recurent.

Că, în adevăr, pedeapsa prevăzută de art. 358 cod. penal pentru faptul pentru care a fost recunoscut culpabil recurentul fiind reclusiunea dela 5 până la 7 ani, pedeapsa legală pentru un minor, cum este recurentul, este, conform art. 63 c. p. de minimum o treime și de maximum o jumătate din aceea prevăzută de art. 358, adică de cel puțin 20 de luni și de cel mult 3 ani și jumătate închisoare corecțională; că, apoi, prin aplicarea și a art. 60 c. p. întrucât jurații au recunoscut circumstanțe atenuante în favoarea recurentului, acesta nu poate fi condamnat decât la o pedeapsă care să fie sub minimul de mai sus, de 20 de luni închisoare corecțională, căci altfel aplicarea art. 60 cod penal nu ar avea nici un efect legal.

Că, prin urmare, în speță, Curtea cu Jurați neprocedând astfel, ci contrar celor mai sus expuse, condamnăm pe recurent la 2 ani închisoare corecțională, prin aplicarea mai întâi a art. 60 și apoi a art. 63 cod penal, Curtea a violat aceste texte de lege, așa că motivul de casare este întemeiat și hotărârea sunsă recursului urmează a fi casată în această privință.

Că, fiind vorba de o casare pentru pronunțarea unei alte pedepse decât cea legală, afacerea urmează a fi trimisă, nu unei alte Curți cu jurați, întrucât verdictul juraților a rămas definitiv, ci tribunalului pentru ca acesta, în conformitate cu art. 439 proc. penală, să aplice pedeapsa pe baza susziselor texte de lege și în ordinea mai sus indicată.

Pentru aceste motive, Curtea, admite recursul, etc.

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI. SECȚIA IV-a

Audiența dela 4 Iulie 1927

Președinția d-lui GR. PHRFCHYDE. Președinte
Soc. Anon. Franceză de petrol „Victoria” cu Anghel Demetrian cu Firma Frații Demetrian, M. Zerner, Banca Marmorosch Blank & Co. și Banca Franco Română

Decisia civilă No. 215

Concesiune petroliferă. Termen pentru predarea terenurilor. Lipsa lui. Plata pretului. Termen Obstacole la predarea terenurilor. Interpretarea contractului. Caducitatea lui din cauza nepredării terenurilor la termen.

Când se constată că un concesionar de terenuri petrolifere nu avea dobândite toate drepturile asupra concesiunii ci numai o perspectivă asupra ei, această concesiune devine caducă dacă în termenul fixat pentru n'ata pretului concesionarul nu și-a validat și el toate drepturile lui asupra acelor terenuri.

S'au ascultat din partea apelanților reclamanti d-nii avocați Istrate Micescu, Aurelian Benteiu și H. Aznavorian, din partea pârâtei apelante Soc. Victoria d-nii C. Sturza, Pascal Toncescu și N. Stănescu din partea intervenientului Zerner d-l avocat Puricescu din partea intervenientei Banca Marmorosch Blank d-l avocat N. Voinescu și din partea intervenientei Banca Franco-Română d-l avocat Oncescu.

Curtea în majoritate

Având în vedere apelurile făcute de Societatea Anonimă Franceză de Petrol „Victoria” și de Anghel Demetrian personal și de judele Sindic al Falimentului Frații Demetrian prin petițiunile înaintate de președintele Tribunalului Prahova Secția I, în contra sentinței civile No. 332 din 926 a acestui tribunal, precum și

cererea reconvențională introdusă de Societatea „Victoria” prin petiția înregistrată la No. 53130 din 925.

Având în vedere și cererile de intervenție făcute în apel de Banca Marmorosch Blank et Co. S. A. înregistrată la No. 203 din 927 și de Banca Franco Română, prin petiția primită la 15 Aprilie 1927, precum și apelul făcut de M. Zerner, înregistrat la Tribunalul Prahova, Secția I No. 55539 bis în contra sus vorbitei sentințe No. 332 din 926 și jurnalul de conexare No. 1052 din 927.

Având în vedere concluziunile scrise și orale ale părților precum și actele din dosar.

Având în vedere că faptele sunt următoarele: prin actul din 28 Iunie 1922, încheiat la Paris, Anghel Demetrian personal și ca reprezentant al Firmei Frații Demetrian vinde Societății „Victoria” din Paris, o serie de concesiuni, unde consolidate, altele în curs de consolidare, cu o sondă, instalațiuni și producțiuni, pe preț de 1.350.000 franci francezi și 5000 acțiuni de apart ale Societății Victoria, plătitibil la 28 Iunie 1923; că la acea epocă cesiunea de terenuri petrolifere fiind interzisă prin legiuirea în vigoare și terenurile neputând fi consolidate în prim loc fiindcă nu s'a obținut autorizația guvernamentală, iar în al doilea loc fiindcă terenurile erau gajate la bănci, unele necumpărate, multe nepredate și anume: 229 din 225, adică aproximativ 250 hectare nepredate și numai 1/4 hectar predat, cu sonda zisă „Lison” la data de 28 Iunie 1923, Soc. Victoria după notificare, rămasă fără efect, pentru predarea terenurilor consolidate, libere și autorizate, oferă prețul în schimb și nefiind satisfăcută, declară contractul caduc.

Că în luna Octombrie 1924, după apariția Legei minelor din 4 Iulie 1924, vânzătorii cer executarea contractului și plata prețului.

Având în vedere că judele Sindic al falimentului Frații Demetrian susține că convențiunea constituie o vânzare irevocabilă cu termen retroactiv dela autorizarea guvernului, că de altmintrelea vânzarea era independentă de autorizare întrucât nici obligațiunea de predare nu este în funcțiune de autorizație nici obligațiunea cumpărătorului de a plăti prețul la termenul fix de un an nu este în legătură cu autorizarea guvernamentală sau cu data când se va obține; că mandatul dat Soc. Victoria nu era decât un mod deglizat de a face vânzarea valabilă și irevocabilă, că autorizarea nu a fost refuzată de Ministerul de Industrie, și că faptul Soc. Victoria care la 21 August 1923 adresează Ministerului o petițiune prin care afirmă că contractul e caduc și să nu dea autorizare, acel fapt constituie un dol din partea Societății, al cărei efect e îndeplinirea condițiunei conf. art. 1014 cod. civ.; că D.-Lege nr. 2447 din 920 conține o nulitate de ordine publică relativă, fiind îndreptat în contra țărilor cu valuta ridicată și că prin urmare nulitatea nu poate fi invocată de „Victoria” Societate Franceză; că de altmintrelea Demetrian, cu toate că nu era obligat, a cerut autorizarea Ministerului, deci s'a supus decretului-lege; că în sfârșit legea minelor din 4 Iulie 1924 prin art. 235, 256, scutește de recunoaștere și de validare drepturile dobândite înainte de constituțiunea din 1923, și care sunt consolidate sau în curs de consolidare; că actul a fost liberat fiindcă Comisiunea Specială l-a înaintat pe toate Direcțiunei Generale a Minelor, pe când dacă era nul, urma să fie trimis Procurorului spre anulare, conform art. 260 fapt care dovedește că art. 265 nu e aplicabil și că nu e nevoie de aprobare; că Băncile creditoare: Marmorosch Blank și Franco-Română, făcând declarațiune, după redeschiderea desbaterilor, că degrevează terenurile date în gaj și restrânge privilegiul, oricare ar fi suma

datorită, numai asupra prețului, în numerar și acțiuni Soc. Victoria nu are just motiv a suspenda plata prețului nici concesiunile asupra unei părți din preț nici popririle ce s'ar fi făcut în mâinile Victoriei, nefiind de natură a opri soluționarea procesului în fond.

Având în vedere că intinată Soc. Victoria a obiectat că nu există vânzare fără predarea lucrului vândut; că, în speță, dn 256 Ha. s'a dat Victoriei numai 6700 m. p. în administrare; că obiectul vândut nu erau dosarele asupra concesiunilor, parte vândute altora, parte cumpărate cu prețul neplătit, neconsolidate în majoritate, nici una autorizată, ci terenul efectiv, consolidat, autorizat de Minister pe baza unui jurnal al Cons. de Ministerii, și pus în posesiune, toate formalități cari urmau să fie făcute nu numai cu concursul dar și cu mijloacele proprii ale Firmei Demetrian, conform art. 6 și 12 din contract; că Victoria fiind obligată a plăti prețul în termen de un an, Firma Demetrian era obligată a preda terenurile concesionate libere de orice sarcini în acelaș interval, fiindcă numai astfel se putea plăti prețul în numerar și degreva concomitent terenurile și numai astfel se putea plăti partea din preț consistând în acțiuni de aport; că de aici rezultă că termenul de un an a fost privit ca esențial în intențiunea ambelor părți, fiind cu neputință ca o parte să fie obligată la un preț de 1.350.000 franci francezi și 5000 acțiuni de aport; iar partea cealaltă să nu dea nimic; că astfel la 28 Iunie 1923 Victoria oferă prețul și constatănd prin procesul verbal al portărelului Mihăilescu că Firma Demetrian nu și-a îndeplinit obligațiunile sale, a declarat contractul caduc, iar la 18 Iulie 1923 somează pe Firma Demetrian să-și reia schela Lison, sondele, actele, dosarele, din care unele dosare fusese preluate de Firma Demetrian pentru urmărirea consolidării, astfel că toate dosarele se află azi în mâinile Fraților Demetrian; că modul cum urma să se execute contractul rezultă din numeroasele scrisori adresate de Victoria Firmei Demetrian, cerând grăbirea formalităților în vederea apropierei termenului de un an, tăcerea Firmei Demetrian fiind o achiesare, care de altmintrelea există și expresă în scrisoarea Firmei Demetrian (dos. Trib. fila 199) când cere un avans dela Soc. Victoria, după transcrierea actului în registrul special, ceea ce presupune îndeplinirea tuturor formalităților; că contractul s'a născut și expirat sub regimul Decretului-Lege 2447 din 920 care-l declară nul și inexistent dacă nu obținea autorizarea, rezultă și din tăcerea Firmei Demetrian cu toate că era încolțită de creditori care au și obținut declararea în faliment, cu un pasiv de 55.000.000, în lungul interval de un an și patru luni, când a intentat acțiunea de fată; că Firma Demetrian a considerat și dânsa contractul expirat, rezultă din scrisoarei Firmei către d-l Delage (dos. Trib. fila 246) Președintele Consiliului de Administrație al Soc. Victoria, în care vorbește de afacerea în litigiu ca de o afacere nenorocită, adică pierdută, și propune alte afaceri grupului Saint Honoré, care nu era decât un mod de a desemna locul unde se țineau adunările Soc. Victoria; că la 20 August 1923, adică aproape două luni după expirarea contractului, Victoria face adresa către Minister că consideră contractul caduc și se desintere-sează de autorizare; că la 9 August 1923 face o circulară tuturor acționarilor ei arătând că contractul l'a declarat caduc fiindcă nu poate nimeni să fie ținut la plată când nu primește obiectul vândut; că dacă a menționat cheltuielile făcute cu sonda Lison pe singurul poșon predat în administrare, a făcut un cont separat, nici unul din aceste fapte neputând fi socotite ca o confirmare a contractului; că nu există nici o legă-

tură între procesul de faţă şi Legea Minelor; că art. 235 cere respectarea Decretului lege 2447 din 920, art. 256 se referă la proprietari, iar nu la concedenţi iar art. 265 nu permite transcrierea decât a concesiunilor autorizate; că, în sfârşit, ultimele declaraţiuni ale Băncilor Blank şi Franco Română, ale căror pretenţiuni întreceau preţul în cursul procesului, se explică prin faptul că Fraţii Demetrian nu au nici un drept; că pe altă parte declaraţiunile sunt şi inoperante, fiindcă terenurile nu sunt purgare de toate privilegiile, sunt expuse la urmăriri pentru redevenţe neplătite pe când preţul este în mare parte cedat şi poprit.

Având în vedere că convenţiunea încheiată la Paris la 28 Iunie 1922 constituie o vânzare a unei serii de concesiuni petrolifere prevăzute în tablourile anexate A. B. C. D. în scopul de a le putea aduce în stare de exploatare, cum rezultă şi din natura convenţiunei şi din calitatea cumpărătorului Soc. Victoria, cu o importantă instalaţiune de sonde în plină producţie şi din întreg cuprinsul convenţiunei, cum accentuează clauzele 4 şi 5 care prevăd sondele, puţuri, producţiunea care se va extrage.

Având în vedere că dela data convenţiunei două obstacole se opuneau la realizarea ei: 1) Legislaţiunea în vigoare şi anume Decretul-Lege 2447 din 920, care complectând o serie de măsuri luate în aceeaşi materie, dispune că orice tranzacţiune asupra bunurilor miniere sunt interzise, ca nule de drept şi inexistente, fără autorizaţia specială a Ministerului de Industrie, dată în baza unui jurnal al Consiliului de Ministrii; 2) Faptul că Firma Demetrian avea multe din concesiuni date în gaj, unele cumpărate şi cu preţul neplătit, altele cedate la alţi etc... şi că Firma Demetrian era obligată prin contract şi în special prin clauzele 7 şi 9 ca toate bunurile prevăzute să intre în patrimoniul Soc. Victoria, libere de orice sarcini, chiar de redevenţe.

Considerând că împrejurarea că contractul prevede termenul de un an pentru plata preţului de 1.350.000 fr. francezi şi 5000 acţiuni de aport, pe când nu prevede un termen înăuntrul căruia firma Demetrian îşi va executa obligaţiunea de predare, subordonată necesarmente obţinerii autorizaţiunei guvernamentale, nu se poate interpreta numai după litera contractului, operând actul de drept şi de fapt transfertul drepturilor cedate fără altă formalitate (clauza 13) „termenul când prezenta cesiune va fi autorizată îl considerăm retroactiv la semnarea acestui document”, fiindcă toate clauzele unei convenţiuni urmează a se interpreta unele prin altele şi a se lumina prin scopul urmărit.

Că într'adevăr transfertul de drept era oprit de legiuirea în vigoare şi nu era cu putinţă decât prin autorizarea guvernamentală şi împlinirea tuturor formalităţilor inerente, ca consolidare, punere în posesie, pentru care Firma Demetrian nu era obligată numai a da concursul ei, ci era obligată expres (clauzele 6, 7, şi 12) ca paralel cu Soc. Victoria să desăvârşească toate aceste operaţiuni cu mijloacele proprii ale Firmei Demetrian, iar transfertul, de fapt, se traducea prin predarea a unei întinderi de 6700 m. p., schela Lison din peste 260 Ha. vândute din care 400 pogoane, Scăioşi nu au fost cumpărate decât la 3 Octombrie 1924 de Firma Demetrian dela Minculescu.

Că astfel fiind, e foarte justă observaţiunea apelantului prin Sindic că mandatul prevăzut în convenţiune, şi după care Societatea Victoria prelua (ca mandatară în numele lui Demetrian personal şi în numele firmei) administrarea tuturor bunilor cedate, nu era de cât o vânzare deghezată, pentru a ocoli interdicţiunea legii, dar această observaţiune este foarte slabă ca

argument pentru a susţine o vânzare realizată, fiindcă mandatul ca şi vânzarea sunt isbite de aceeaşi nulitate în faţa legii.

Că de altmintrelea nici o Societate serioasă nu ar fi angajat capitaluri considerabile pe creditul personal al fraţilor Demetrian, gajarea bunurilor fiind un indiciu puternic şi evenimentul posterior, falimentul, dovedind la ce s'ar fi expus.

Considerând prin urmare că interpretarea apelantului că atât vânzarea cât predarea şi termenul fix pentru plata preţului sunt independente de autorizarea guvernamentală, acea interpretare este cu totul neînţeleasă fiindcă răpeşte convenţiunei tot înţelesul ei firesc şi distruge toată fiinţa ei juridică.

Considerând într'adevăr că dacă am admite acea interpretare am fi nevoiţi să conchidem că plata nu are contravaloare a bunului vândut şi o simplă obligaţiune unilaterală fără echivalent nici concomitent nici în timp determinat, că Soc. Victoria s'ar fi obligat ferm a plăti o sumă de bani, cumpărând şansa fără termen de a vedea vânzarea autorizată sau nu: adică printr'o amintire a dreptului roman arhaic am avea într'o vânzare două obligaţiuni independente una de alta, sau, pentru a reveni la timpurile moderne, am fi în faţa unui contract aleatoriu, ambe hipoteze care nu se împacă nici cu scopul convenţiunei, nici cu clauzele precise vorbite mai sus, nici cu dreptul nostru.

Considerând pe de altă parte că o parte din pret consistând în acţiuni de aport emise de Soc. dela Paris supusă legii locului, acele acţiuni nu se puteau emite decât după verificarea a două adunări Generale extraordinare şi constatarea aportului de către Comisari speciali, texte care exclud interpretarea apelantului că nu era termen prevăzut pentru emiterea acţiunilor şi că obligaţiunea de emitere imediat ar rezulta dintr'un vot anterior contractului cu doi ani al Soc. Franceze admiţând în principiu un spor de capital.

Că astfel fiind, în intenţiunea comună a părţilor termenul de un an fixat pentru plata preţului a fost privit ca suficient pentru a putea obţine autorizarea guvernamentală şi a preda bunurile degajate concomitent cu plata preţului (clauza 8).

Considerând într'adevăr că în speţă nu este vorba de modul de încheiere al vânzării, solo consensu, nu este vorba de a opune simplului consimţământ tradiţiunea ca formalitate substanţială, ci este vorba de a vedea dacă în speţă obligaţiunea de a preda obiectul liber de orice sarcină era numai o modalitate de executare de drept comun sau o condiţiune esenţială a vânzării.

Că în această privinţă nu trebuie scăpat din vedere că în materie de cesiune petroliferă două elemente sunt dominante: asieta dreptului, consolidarea, pentru care s'a legiferat teoria proprietarului aparent, şi termenul concesiunei, care de asemenea a fost calculat de legiuitor.

Că în speţă, obiectul fiind scos prin lege din comerţ şi fiind oberat de datorii, obligaţiunea de predare se referă şi la ridicarea interdicţiunei şi la eliberarea de sarcini.

Considerând că autorizarea cerută de Firma Demetrian la 5 Iulie 1922 nu a fost admisă şi nu se poate trage nici o concluziune din faptul că nu a fost refuzată sau din faptul că posterior datei plăţii, 28 Iunie 1923 după ce Soc. Victoria oferă preţul în zadar contra predării bunurilor prin notificare din 28 Iunie 1923 (proces verbal al portărelului Mihăilescu) prin care Soc. Victoria declară contractul caduc (fila 5 dos.

Trib.) și după ce somează firma Demetrian prin notificarea din 18 Iulie 1923 să-și reia schela zisă Lison, primită în administrarea Soc. Victoria adresează la 20 August 1923 la Ministerul de Industrie o petițiune, arătând, că se degajează de contract care a devenit caduc.

Că nu poate fi vorba de plata prețului fără ridicarea interdicțiunii și fără liberare de sarcini, iar după termenul fixat pentru plată, supraviețuirea contractului nu a fost crezută nici de firma Demetrian care încolțită de creditori care au și obținut declararea ei în faliment cu un pasiv de 55.000.000 lei, nu a intentat acțiune decât peste un an și patru luni la 21 Oct. 1924 sub inspirațiunea că legea Minelor din 4 Iulie 1924 inviase contractul expirat.

Considerând că dacă un contract nul, sau devenit caduc subzistă în teorie până ce nu a fost anulat de justiție, nu este mai puțin adevărat că toate motivele de nulitate ce se puteau invoca pe cale de acțiune se pot opune pe cale de apărare, astfel că problema nulității sau a caducității rămâne întregă.

Că lăsând la o parte renunțarea la contract din partea Fraților Demetrian, prin adesiunea ce rezultă din tăcerea lor la numeroasele scrisori ale Soc. Victoria, cerându-le grăbirea formalităților legale, lăsând la o parte recunoașterea expresă a Firmei Demetrian, care cerând Soc. Victoria un avans de 78000 franci francezi se referă la transcrierea contractului în registrul special al Trib. Prahova (fila 199 dos Trib.) trecând peste faptul că firma Demetrian privind convențiunea în litigiu ca o afacere nenorocită, propune grupului din str. Honoré (strada indicată pentru a desemna Soc. Victoria) alte afaceri (fila 246 dos. Trib.) câtă a fi examinată perspectiva deschisă firmei Demetriad prin legea minelor.

Având în vedere că apelantul susține că legea Minelor a abrogat decretul lege 2447 din 1920 și că drepturile dobândite înainte de constituțiunea din 28 Martie 1923, care nu vatămă drepturile Statului și care sunt consolidate sau în curs de consolidare sunt scutite de obligațiunea recunoașterii și validării conf. art. 235 și rămâne sub regimul liberei tranzacțiuni până la expirarea termenului prevăzut de lege conform art. 256 și că deci legea Minelor încuviințând tuturor ceea ce Decretul Lege 2447 din 1920 autoriză individual chiar dacă prețul vânzării era legat de autorizare, aceiași condițiune este îndeplinită, aducând pentru liberarea terenurilor, și declarațiunile principalilor creditori, Banca Marmorosch Blank și Comp. și Banca Franco Română, care consimt să transporte privilegiul lor numai asupra prețului.

Considerând că pentru a se putea vorbi de drept dobândit ar fi necesar a se demonstra în speță prin ce normă de drept, un contract expirat, a putut să rămână într'un fel de hibernare și să recapete viață în afară și peste vointa părților și ar urma să se stabilească ca la apariția legii la 4 Iulie 1924, cumpărătorul avea ceva mai mult ca o simplă expectativă, adică avea facultatea legală de a pretinde predarea spre exemplu al perimetruului Scăioși de 400 pogoane, parte integrantă din convențiunea dela 28 Iunie 1922 cari perimetru nu a fost cumpărat de Firma Demetrian decât la 3 Octombrie 1924, astfel că art. 235 care vorbește de drept dobândit înainte de 28 Martie 1923 nu pare la prima vedere a fi aplicabil în speță.

Considerând însă, dacă s'ar da cuvântului de drept dobândit cea mai largă interpretare, adică dacă s'ar da chiar înțelesul puțin tehnic al raportorului la Senatul de „drept întrezărit” sau înțelesul de drept do-

bândit eventual, și trecând peste termenele categorice ale convențiunii în ce privește terenurile Scăioși (clauza 2) am amintit că contractul în clauza trei prevede cedarea contractelor încheiate definitiv sau numai în curs de încheiere, câtă a se preciza sensul art. 235 și aplicațiunea lui la speță.

Că chiar în ipoteza în care s'ar tortura textul și s'ar face abstracțiune de aliniatul care prevede expres că se vor respecta drepturile dobândite cu respectul Decretului Legi în speță Decretul-Lege 2447-920 care departe de a fi abrogate e menținut (vezi 271, 44, 260), în vigoare la data dobândirii lor și s'ar interpreta că aliniatul final scutește de recunoașterea și de validare toate concesiunile, fără a distinge dacă sunt anterioare decretelor legi, sau făcute sub regimul lor și încă nu se poate vorbi în speță de drept câștigat.

Considerând într'adevăr cum s'a arătat mai sus că vânzarea era condiționată de două obligațiuni substanțiale, ridicarea interdicțiunii și liberarea de sarcini, ori nici la data promulgării legii minelor, nici la data acțiunii, nici în timpul procesului, până la încheierea desbaterilor chiar dacă cumpărătorul ar fi plătit prețul el nu obținea terenurile consolidate și libere de orice sarcină.

Că astfel cumpărătorul nu avea un drept dobândit în sensul convențiunii adică un drept realizabil la soșirea termenului ci numai o expectativă, iar legea când vorbește de drept câștigat se referă de bună seamă la trecut iar nu la viitor.

Considerând de altminterlea oricare ar fi interpretarea care s'ar da Legii Minelor că sunt principii ireductibile care domină procesul și îl soluționează când o lege posterioară repune în comerț un obiect ce fusese scos din comerț printr'o lege anterioară, legea nouă deschide adesiunea părților, nu impune contractele: va respecta drepturile dobândite, dar pentru aceasta trebuie în prim loc să nu fie vorba de un contract expirat cum este în speță, trebuie să fie drept câștigat iar nu simplă expectativă, și trebuie, dacă contractul nu ar fi expirat ca, ridicându-se nulitatea absolută, să se producă confirmarea contractului de ambele părți iar nu numai de o parte, întrucât nici legea, nici judecătorul nu pot decât să circumscrie drepturile sau să interpreteze intențiunile, nu pot face actul părților.

Că ar fi straniu într'adevăr că în materie petroliferă unde termenul este precumpănitor să vie o lege, sau un judecător, care să zică consider că ceea ce părțile au socotit ca bun în anul 1922, este tot neschimbat și în anul 1924 și în anul 1927 sau zece ani mai târziu când termenul unor concesiuni ar fi expirat, sau astfel redus încât ar fi inutilizabil, sau când o lege nouă ar interzice concesiunea de parcele mici, ceea ce ne-ar conduce la absurd.

Considerând că nu se poate zice că nulitatea prevăzută de Decretul Lege 2447 din 1920 este inexistentă fiindcă decretul însuși prevede facultatea de validare cu efect retroactiv, că nu se poate interpreta însă că ar fi vorba de nulitate de ordine publică relativă care nu s'ar putea invoca decât de stat, întrucât scopul decretului este îndoit: Salvagardarea reorganizării regimului minier și înfrânarea speculei iar mijlocul ales este nulitatea de drept prin scoaterea radicală din comerț a tranzacțiunilor asupra bunurilor miniere, ori doctrina nu cunoaște nulitate relativă a convențiunilor asupra unui bun scos din comerț; astfel că interpretarea apelantului ca Soc. Victoria nu ar putea să depună nulitate fiindcă este o societate franceză cu valută ridicată, acea interpretare nu este întemeiată.

Având în vedere că apelantul a mai obiectat că Soc.

Victoria a confirmat contractul prin faptul că a luat în primire schela Lison și că în adunările Generale de la Paris a menționat cheltuielile făcute cu acea schelă.

Considerând, cum s'a văzut mai sus că schela Lison reprezintă 6700 m. p. din 260 ha. nepredate, că Soc. Victoria nu a înțeles să o ia decât în administrare, că a somat la timp firma Demetrian să o ia îndărăt, că astfel nu se poate vorbi în speță de executare nici de confirmare prin faptul că administrând schela Soc. Victoria a trecut într'un cont aparte din bilanț cheltuieli făcute cu această administrare.

Având în vedere că creditori principali Banca Blank și Banca Franco Română care au intervenit în proces și cari aveau cesionate sau transferate în gaj o parte importantă din terenurile vândute Soc. Victoria, au cerut acestei Societăți pentru degrevare diferite sume care au variat cu timpul, astfel la Iunie 1923 Banca Blank cere 650.000 franci francezi plus 3000 acțiuni, Banca Franco Română 400.000 franci francezi plus 1500 acțiuni, la 11 Ianuarie 1927 Banca Blank cere 3.600.000 franci francezi, la 15 Aprilie Banca Franco Română cere 800.000 fr. francezi, astfel că pentru a preciza cifrele și a vedea dacă creanțele nu întrec valoarea prețului ce ar fi curmat discuțiunea asupra acestui punct, Curtea a repus afacerea pe rol prin jurnalul Nr. 2470 din 927 pentru ca Banca Blank să precizeze pretențiunile sale privitoare la degrevarea gajului asupra concesiunilor Demetrian.

Având în vedere că față de socotelile Soc. Victoria care arătau că gajurile întreceau valoarea prețului Banca Blank evită socoteala și declară că își restrânge gajul și privilegiul asupra prețului compus din numerar și acțiuni chiar dacă ar fi vreun obstacol la emiterea imediată acelor cinci mii acțiuni ce fac parte din preț iar banca Franco-Română face o declarațiune identică.

Având în vedere că Soc. Victoria arată că pe lângă aceste Bănci mai sunt alți creditori ca: Banca Cerealistilor și Zerner cari vor urmări gajul lor că sunt concedenți ca Alexandrina Iepure redevențieri neplătiți ca moștenitori Banu Catrinei (dos. Trib. fila 224, 225) care conf. art. 55 și 56 din legea din 1923 sunt în drept să urmărească concesiunile etc. că de altminterea prețul vânzării a fost concesionat de firma Demetrian pentru 765.000 franci francezi și este poprit pentru suma de 1.062.700 franci francezi în mâinile Soc. Victoria.

Având în vedere că dacă Sindicul apelant a răspuns pentru Alexandrina Iepure că a pierdut privilegiul fiindcă a semnat în concordat falitilor (ceceace de altminterea conform art. 850 cod. com. nu se întâmplă decât dacă concordatul se execută) a lăsat celelalte dovezi fără răspuns astfel că chiar în ipoteza apelantului după hibernare, contractul ar fi învial nici la sfârșitul desbaterilor, terenurile vândute nu sunt consolidate și libere de sarcini, adică după interval de patru ani dela data fixată pentru plata prețului.

Având în vedere că numai în atare condițiuni rămâne greu de explicat pe ce temei apelanții reclamânți pretind dobânzi dela data de 28 Iunie 1923 când nu puteau cere prețul după nici o normă de drept, de logică sau de echitate, ba pretind dobânzi chiar dela 28 Iunie 1922 data încheierii convențiunei isbite de nulitate și nereabilitate și nici din drept și nici din fapt retroactivitatea fie a legii, fie a convențiunei neputându-se aplica decât în ființa iar nu în anihilarea convențiunei.

Considerând în privința culpei și a bunei credințe, că nu se poate face nici o învinuire fraților Demetrian de a nu fi obținut autorizarea guvernului sub regimul

decretului lege 2447 din 920, că însă buna lor credință suferă de o eclipsă totală atunci când nefiind în stare să presteze lucrul datorit, au intentat acțiunea de față.

Că într'adevăr dacă în lipsa unui pact comisoriu s'a admis de doctrină și de jurisprudență în mod prea larg criticabil, că o parte poate să evite rezilierea contractului în ființă, oferind executarea până la închiderea desbaterilor, nu s'a admis de nimeni ca reclamantul care nu-și îndeplinește obligațiunile proprii, chiar în interpretarea sa asupra ființei contractului să preindă în cursul procesului că poate să prepare și să adapteze o posibilitate de executare din partea sa, profitând de reclamațiunea unui preț pe care nu-l poate în drept revendica nici la data acțiunei nici până la închiderea desbaterilor, pentru a încerca să suprimă pe adversarul său cu măsuri de constrângere atingând cifra de 22.000.000 lei cum a fost depusă de Soc. Victoria drept cautiune.

Având în vedere cererea reconvențională a Soc. Victoria care pretinde preluarea de către reclamant a schelei Lison și a instalațiunilor susținând în fața Curții că pe lângă cheltuielile de administrare ce au făcut și cari au fost acordate de Tribunal să fie obligat judele sindic la preluarea schelei instalațiunilor și dosarelor privind concesiunile, că acea preluare impunându-se prin lipsa vreunei legături juridice între părți, urmează dela sine și cată a fi primită.

Având în vedere apelul făcut de M. Zerner asupra cesiunei de lei 1.394.350 făcută lui de Firma Demetrian asupra prețului ce această firmă ar avea de primit dela Societatea Victoria, că stabilindu-se netemeinicia pretențiunei firmei Demetrian apelul și acțiunea lui Zerner sunt neintemeiate.

Având în vedere cererea de cheltueli de judecată făcută de Soc. Victoria și ținând seama de importanța procesului și a desbaterilor, Curtea în aprecierea sa fixează suma de 60.000 lei care urmează a fi condamnat judele Sindic al falimentului Demetrian și intervenienții Banca Franco Română și M. Zerner.

Pentru aceste motive redactat de d-l Președinte Grișore Pherekyde, Curtea admite apelul făcut de Soc. Anon. Franceză de petrol Victoria contra sentinței civile No. 332 din 12 Iulie 1926 pronunțată de Tribunalul Prahova Secția I, pe care o reformează în parte, admite cererea reconvențională făcută de numita Societate cu petițiunea înreg. la No. 53130 din 925.

Obligă pe judele sindic al falimentului frații Demetrian și Anghel Demetrian personal să ia în primire șantierul Buștenari zis, schela Lison precum și toate dosarele concesiunilor lăsate la dispozițiunea Soc. apelante.

Respinge ca nefondate apelurile făcute de judecătorul sindic al falimentului Frații Demetrian și Anghel Demetrian personal cum și cererile de intervenție făcute în apel de Banca Marmorosch Blank et Comp. și Banca Franco Română de Comerț și Industrie.

Respinge ca nefondat și apelul făcut de M. Zerner contra sentinței Nr. 332 din 1926.

Menține dispozițiunile sentinței apelate privitoare la respingerea acțiunei intentată de judecătorul sindic al falimentului Demetrian, la respingerea cererei de intervențiune făcută de d. M. Zerner și la admiterea cererei reconvenționale făcută de Soc. Victoria pentru suma de 20.303 lei 15%.

Menține cheltuielile de judecată acordate prin sentința apelată și obligă pe judecătorul sindic al falimentului Demetrian, Banca Marmorosch Blank et Comp. Banca Franco Română de Comerț și industrie și M.

Zerner să plătească Soc. Victoria suma de 60.000 lei cheltueli de apel de judecată.

Decizia cu recurs.

Data și citită în ședință publică azi 4 Iulie 1927.

(ss) *Gr. Pherekyde, Hariton.*

Grefier (ss) P. Căzănescu

Opiniune

Subsemnatul sunt de părere a se admite apelul făcut de Anghel Demetrian personal și Firma Frați Demetrian, ambii reprezentați prin judecătorul sindic al falimentului Frați Demetrian, precum și cererile de intervenție în acest apel făcut de Banca Marmorosch Blank și Banca Franco Română și în consecință a se admite acțiunea intentată de Anghel Demetrian personal și Firma Frați Demetrian în contra Soc. Victoria și a se respinge apelul Soc. Victoria și apelul lui M. Zerner pentru următoarele motive.

Având în vedere că contractul din 28 Iunie 1922 intervenit între părți conține o convențiune de vânzare de drepturi care prin diferitele clauze ale convențiunii a fost hotărâtă irevocabilă și executorie astfel cum se prevede în art. 13 că Soc. Victoria intră în plină proprietate și posesiune a bunurilor cedate în virtutea actului care grevează transferul de drept și de fapt al drepturilor fără vreo altă formalitate, iar prin art. 16 se specifică că ambele părți contractante fiind cunoștință de conținutul actului îi recunoaște autoritatea de lucru judecat și îl consideră irevocabil și executoriu chiar de acum. că în schimb Soc. Victoria se obligă a plăti vânzătorilor prețul, parte în numerar cu termen de un an dela semnarea contractului, parte în acțiuni de aport ale Soc. Victoria pentru care nu se prevede nici un termen.

Având în vedere că Societatea Victoria în referire la executarea obligațiunei sale de a plăti prețul a obiectat că Frații Demetrian erau obligați a cere și obține autorizarea Ministerului de Industrie prevăzută de Decretul Lege 2447 din 1920: care ne având loc până la data de 28 Iunie 1923, când trebuia plătit prețul în numerar, trebuie înțeles în mod implicit că acest termen este esențial pentru o condițiune suspensivă, aceia a obținerii autorizațiunei, fără de care Soc. Victoria nu putea plăti prețul nefiind sigură de pașnica folosință a bunurilor dobândite.

Având în vedere că într'adevăr Decretul Lege No. 2447 din 1920 prevede prin art. 1 că până la o nouă organizare a regimului minier, orice concesiune de drepturi de exploatare petrolifere sunt interzise fără autorizatiunea specială a Ministerului de Industrie și Comerț dar părțile contractante au declarat acest act irevocabil și executor și n'au înțeles că el să depindă de rezultatul unei atare cereri de autorizare pentru care Soc. Victoria nu-l obligă pe Demetrian nici să ceară nici să obțină, pe care părțile încă o aveau în vedere, căci nu contractează în necunoștință de cauză, căci se prevede în art. 14 din act că termenul când autorizatiunea se va da e considerat ca retroactiv, producând efecte dela semnarea actului, și în legătură cu această autorizatiune s'a stipulat în favoarea Soc. Victoria un mandat irevocabil, nelimitat și ireductibil, fără obligațiuni de a da socoteli, care mandat e lesne de înțeles că nu avea alt scop decât a procura astfel Soc. Victoria posibilitatea de a face exploatare până la obținerea autorizatiunei sau chiar să fie asigurată de aceasta și mai departe, în cazul refuzului autorizatiunei, ceiace nu a avut loc.

Intr'adevăr prin art. 6 din contract se prevede că Frații Demetrian se obligau a da concursul necondiționat pentru a conduce în mod activ și paralel cu Soc. Victoria pentru a desăvârși toate operațiunile judiciare și legale pentru perfectarea și încheierea definitivă a formelor legale în general și a formalităților prevăzute special în materie petroliferă de legile române existente, de aici rezultă că Frații Demetrian nu erau obligați să ceară și să obțină autorizatiunea, ci numai să dea concursul Soc. Victoria și în această direcțiune ei au făcut mai mult decât erau obligați, căci la 7 zile după încheierea convențiunei au depus-o la Ministerul Industriei pentru obținerea autorizatiunei, iar Soc. Victoria în loc să facă aceea ce era obligată față de Statul Român ca dobânditoarea drepturilor obținute irevocabil dela Frați Demetrian, depune o petițiune la 21 August 1923 prin care solicită refuzarea autorizatiunei cerută de frați Demetrian, deci departe de a cere concursul Fraților Demetrian, Soc. Victoria se opune la obținerea autorizatiunei.

Că față de cele examinate mai sus rezultă că e nefondată obiecțiunea Soc. Victoria privitoare la autorizatiunea Ministerului pe baza decretului Lege Nr. 2447 din 1920 întrucât n'a fost stipulată ca o condițiune rezolutorie sau suspensivă sau o obligațiune impusă și acceptată de frați Demetrian și că contractul fiind independent în efectele lui între părțile contractante, de eventualitățile la care era expusă cererea de autorizatiune, din acest punct de vedere rău Tribunalul a respins cererea prețului formulat de Frați Demetrian.

Având în vedere că Soc. Victoria în al doilea rând a mai obiectat că convenția încheiată cu frații Demetrian potrivit Decretului Lege Nr. 2447 din 1920 este nulă și neîntemeiată, fiindcă nu s'a obținut autorizatiunea cerută de acel Decret Lege.

Având în vedere că menționatul Decret-Lege, care face parte dintr'un complex de decrete legi create în scopul protejierii economiei naționale, în epoca de tranziție ulterioară războiului până la reorganizarea regimului nostru minier, a impus anumite măsuri de prevedere în tranzacțiunile pentru achiziționarea bunurilor miniere în perioada acestei epoci, tranzitorii, ca ele să nu se poată face fără un control din partea Statului și anume a prevăzut că aceste tranzacțiuni să fie permise numai cu autorizatiunea statului, declarând în același timp nule de drept și inexistente pe cele încheiate în disprețul prohibițiunei din decretele legi anterioare.

Considerând că prohibițiunea din acest Decret Lege după cum rezultă din expunerea sa de motive, fiind instituită în contra străinilor cu valută forte, cum e în speță Soc. Franceză Victoria, ea prezintă caracterul unei dispozițiuni de ordine publică relativă și deci nulitățile ce ar decurge din asemenea dispozițiuni, nu pot fi invocate decât în România căci altfel s'ar contraria scopul vădit al acestui Decret Lege, de unde urmează că atâta timp cât Soc. Victoria nu face dovadă că s'a naționalizat conform art. 258 din noua lege a Minelor din anul 1923 n'are calitatea de a se prevala de dispozițiunile Decretului Lege No. 2447 din 1920 rezervate ca măsuri de protejieră Statului Român și naționalilor Români, și astfel finele de neprimire ce i se opune din acest punct de vedere Soc. Victoria de către Frații Demetrian, este neîntemeiat.

Dar chiar dacă s'ar admite că societatea Victoria s'ar putea prevala de dispozițiunile Decretului Lege No. 2447 din 1920 încă nu se poate susține de Soc. Victoria că vreo nulitate a vut loc în sensul menționatului De-

cret Lege ca să poată invoca desființarea convenției și a refuza plata prețului cerut de frații Demetrian, deoarece convenția dintre părți a fost încheiată în anul 1922 adică sub imperiul Decretului lege No. 2447 din 1920 care prevedea că asemenea tranzacțiuni sunt interzise fără autorizațiunea specială a Ministerului de Industrie, ceea ce înseamnă că atunci când se va obține autorizațiunea, această tranzacție este permisă în mare scop Frații Demetrian deși nu erau ei obligați la aceasta, au și făcut cererea cuvenită la Minister care pentru considerațiunile de ordin general n'a fost rezolvită până la apariția Legei Minelor din 1923.

Ca un argument mai mult ca convenția din litigiu nu poate fi privită ca nulă și inexistentă se poate deduce din dispozițiunile art. 2 a Decretului Lege 2447 din 1920 care declară ca atare numai tranzacțiunile anterioare acestui decret lege, lăsând că cele încheiate sub imperiul său să-și capete ființa legală sub controlul Statului.

Or, faptul că s'a întârziat rezolvirea cererii de autorizare și întrucât în convenția părților nu era prevăzut nici un termen înăuntrul căruia asemenea autorizațiune să fie obținută, aceasta nu poate constitui vreo culpă imputabilă Fraților Demetrian.

Că așa fiind autorizațiunea nefiind refuzată de Minister actul nu poate fi considerat ca nul și inexistent și urmează a-i cerceta situația legală sub imperiul noului regim minier, și dacă o asemenea autorizațiune mai este acum necesară.

Având în vedere că însuși Decretul Lege No. 2447 din 1920 prin art. 1 prevede că cere această autorizațiune până la o nouă organizare a regimului minier, ceea ce înseamnă că după această organizare numai e cerută decât dacă o dispoziție expresă din noua lege a Minelor o pretinde.

Având în vedere că art. 235 din noua lege a minelor ocupându-se de concesiunile petrolifere dobândite înainte de promulgarea Constituției din 28 Martie 1920 cum e cazul cu convențiunea din litigiu încheiată la 28 Iunie 1922, prevede că vor fi recunoscute și validate după normele noii legi sub anumite condițiuni și după ce arată condițiunile de sub al. a, b și c, în partea finală a acestui ultim alineat prevede că sunt scutite de obligațiunea recunoașterii și validării drepturile asupra terenurilor Petrolifere care sunt consolidate sau în curs de consolidare.

Având în vedere că drepturile dobândite de soc. Victoria dela Frații Demetrian fac parte din categoria drepturilor câștigate care nu mai au nevoie de recunoaștere și validări, într-o cât ele se referă la terenuri consolidate sau în curs de consolidare, conform tablourilor a, b, c, d, care fac parte integrantă din contract și conform contractului însuși.

Ca atare asemenea drepturi fiind recunoscute ca drepturi câștigate cari nu mai au nevoie de vreo formalitate, autorizațiunea prevăzută de Decretul Lege No. 2447 din 1920 a dovedit astfel inutilă și actul a fost restituit fraților Demetrian; că în acest sens a avizat și Comisiunea Economică de pe lângă Ministerul Industriei instituită, între altele, a se pronunța asupra validărilor industriale și miniere potrivit decretului lege Nr. 2447 din 1920 dând avizul Nr. 669 din 1924 prin care este de părere că toate cererile de concesiune petrolifere — în care categorie se găsea și cererea Fraților Demetrian ce cad în prevederile legii minelor, și care îi fusese trimise pentru aviz și se găsesc încă ne-rezolvate — nu mai intră în competența ei și a dispus să fie trimise Direcțiunii Generale Miniere, spre rezolvare conform dispozițiunilor noii legi a Minelor.

Având în vedere că la Direcțiunea Minelor nu mai era nimic de rezolvit în cazul tranzacțiunii din litigiu, de oarece drepturile la care se referă acest act intrau în categoria drepturilor câștigate, care conform art. 235 erau scutite de orice obligațiuni de recunoaștere și validări, și care potrivit art. 256 din legea minelor rămân sub regimul liberei tranzacțiuni.

Că de altfel, tot în acest sens a avizat și Ministerul de Industrie și Comerț în comunicarea făcută prin adresă sa cu No. 19331-927.

Că așa fiind convenția din litigiu fiind dispensată de noua lege a Minelor de orice autorizare, întrucât intră în regimul liberei tranzacțiuni și de oarece n'a fost anulată prin refuzul unei autorizări anterioare, nu mai poate fi privită ca nulă sub regimul noii legi a Minelor, sub imperiul căreia sa intentat acțiunea de față și ca atare rău a considerat-o Tribunalul ca nulă. Că de asemenea este nefondată și obiecțiunea ridicată de Soc. Victoria că Frații Demetrian nedegrevând terenurile vândute de gajuri nu și-au îndeplinit obligațiunile din contract, deoarece potrivit art. 6 din contract, degrevarea urmează a se face concomitent și paralel cu plata prețului datorit de Soc. Victoria, fapt la care s'a obligat și intervenientele, creditoare gagiste, Banca Franco Română și Banca Marmorosch Blank, în limita prețului acestei vânzări, și despre care gagiu Soc. Victoria declară în contract că a avut cunoștință.

Că pentru acestea motive sunt de părere a se admite apelul fraților Demetrian și intervențiile Bancilor Marmorosch Blank, și Franco Română și în consecință a se admite acțiunea fraților Demetrian și a se respinge apelul Soc. Victoria și apelul lui M. Zerner, întrucât acesta prezentându-se la masa falimentului ca creditor chirografar, nu mai are dreptul să se înfățișeze ca creditor gagist privilegiat.

Consilier (ss) N. Radovici

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA I C. C.

Audiența de la 27 Septembrie 1927

Președinte: VICTOR POPOVICI judecător

Elena Suloi cu I. Mihaeseu

Sentința civilă 708

Pensiune alimentară. Copii naturali. Cum poate fi obligat tatăl natural să contribuie la întreținerea lor? Daune iar nu pensiune alimentară. Tranzacție asupra daunelor. Efecte. Recunoașterea copiilor naturali ne-urmată de legitimare. Consecințe.

Tatăl natural nu poate fi obligat la întreținerea copiilor săi naturali în baza raporturilor dela părinte la copil, ci numai pe baza art. 998 c. civ. pentru culpă. Așa dar obligațiunea ce s'ar impune tatălui natural de a plăti o sumă de bani copilului natural, se produce cu titlu de daune iar nu de pensiune alimentară. Asupra acestor daune se poate tranzige în mod valabil, iar tranzacția încheiată stinge pentru totdeauna pretențiunile copilului natural.

Recunoașterea de către tată a unui copil natural ne-urmată de căsătoria părinților naturali, nu produce nici un fel de consecințe juridice față de tatăl natural.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de Elena Tuloi din București, șoseana Giulești Nr. 57, în contra lui Ion Mihăescu, proprietar din București, pentru a fi obligat acesta să-i plătească suma de 4000 lei lunar până la majoratul celor doi co-

pii naturali Alexandru și Ilie Tuloi, ce reclamanta i-a avut din coabitarea sa cu pârâtul.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile ambelor părți.

Având în vedere că din acte se constată că în anul 1918, reclamanta s'a adresat Trib. Ilfov s. I c. c., cerând ca pârâtul Ion Mihăescu să fie obligat să contribuie la întreținerea celor doi copii naturali rezultați din coabitarea lor, cari au rămas fără nici un mijloc de întreținere.

Că în cursul procesului a intervenit o tranzacție între părți prin care Ion Mihăescu se obliga să plătească reclamantei Elena Tuloi suma de 1500 lei timp de 14 ani pentru întreținerea a doi copii de sex masculin, iar Elena Tuloi se obligă să îngrijească acești doi copii.

Având în vedere că în anul 1920, reclamanta Elena Tuloi a adresat o nouă cerere trib. Ilfov s. I c. c. cerând ca Ion Mihăescu să fie condamnat la plata sumei de 100000 lei daune cauzate prin faptul că a lăsat-o în părăsire și fără întreținere, împreună cu cei doi copii rezultați din coabitarea lor.

Având în vedere că trib. ținând seama de tranzacția încheiată în procesul anterior a considerat valabilă obligațiunea pârâtului de a contribui timp de 14 ani la întreținerea celor doi copii ai săi; în ce privește cuantumul sumei însă, a modificat această convențiune a părților și a obligat pe Ion Mihăescu să plătească reclamantei câte 100 lei lunar pentru întreținerea celor doi copii, cu începere dela 14 Martie 1918 și până la 25 Ianuarie 1922, iar dela această dată înainte câte 3000 lei anual până la expirarea celor 14 ani, cât timp s'a obligat a servi întreținerea acestor doi copii, prin tranzacția făcută cu reclamanta la 4 Martie 1918.

Că făcându-se apel în contra acestei sentințe de către Ion Mihăescu, Curtea de Apel din București s. IV-a prin deciziunea Nr. 154 din 10 Mai 1924 a confirmat această sentință.

Având în vedere că în urmă Elena Tuloi voind să execute această deciziune, în cursul executărei a încheiat o tranzacție cu Ion Mihăescu aut. de trib. Ilfov s. notariat la Nr. 1686 din 20 Ianuarie 1925 pentru a stinge obligațiunile ce nasc din sentința trib. Ilfov s. I c. c. Nr. 455 din 923 și deciziunea Curței de apel Nr. 154 din 924, — prin această tranzacțiune Ion Mihăescu se obligă să dea reclamantei integral până la expirarea celor 14 ani, adică până în anul 1932 suma de 20.000 lei, din care 10000 lei i-a primit la autentificarea actului, iar 10.000 lei s'a obligat să-i dea la 14 Ianuar 1926, data la care pârâtul s'a achitat și de această sumă, după cum se constată din chitanța aut. de trib. Ilfov not. la Nr. 962 din 14 Ianuar 1926.

Având în vedere că astăzi reclamanta cere din nou majorarea acestei pensii alimentare la 4000 lei lunar cu începere dela 22 Dec. 1926 și până la majoratul copiilor.

Având în vedere că în principii obligațiunile alimentare între tată și copii nu se nasc decât prin actul căsătoriei, conf. art. 185 c. c., care arată că căsătorii contractează împreună prin singurul fapt al căsătoriei îndatorire de a alimenta, a întreține și a-și educa copiii.

Că atât doctrina cât și jurisprudența au admis responsabilitatea tatălui natural, dar nu stabilind o legătură directă dela tată la fiu, deoarece în legiuirea noastră cercetarea paternității este oprită, ci numai sub formă de daune pe baza art. 998 c. c. considerând o culpă din partea celui care lasă în părăsire o femeie cu care a coabitat și cu care în acest timp a avut copii. Că faptul acesta fiind considerat de doctrină și jurisprudență ca un delict care cauzează altuia un prejudiciu, este generalmente astăzi admisă responsabilitatea celui care prin culpa sa a determinat o femeie să conviețuiască cu el și mai ales dacă din această conviețuire s'au născut și copii.

Prin urmare, trib. Ilfov prin sentința sa Nr. 455 din 4 Iunie 1923, nu a obligat pe Ion Mihăescu propriu zis la o pensie alimentară, ci considerând de valabilă tranzacția ce părțile

o făcuse anterior și prin care Ion Mihăescu se obligase el să contribuie timp de 14 ani la întreținerea celor 2 copii, în baza acestei obligațiuni, a pârâtului, a majorat cuantumul sumei la 1200 lei anual până la Ianuar 1922 și 3000 lei anual până la expirarea celor 14 ani.

Prin urmare, în speță nu a putut fi vorba de pensie alimentară, obligațiune care se naște numai din stare de familie, ci numai de daune eşalonate în timp, până la expirarea celor 14 ani.

Având în vedere că fiind vorba de daune în baza unei obligațiuni luate de însuși pârâtul prin tranzacția amintită, li-bere erau părțile să facă orice tranzacție asupra acestei obligațiuni.

Având în vedere că din moment ce părțile au convenit să se stingă obligațiunile născute din sentința trib. Nr. 455 din 1923 și decizia Curței nr. 154 din 1924, prin plata unei sume globale de 20.000 lei, nu mai poate astăzi reclamanta să vie în baza aceleiași obligațiuni și să ceară din nou majorarea sumei, deoarece tranzacția în principiu nu crează raporturi, ci regulează o stare de raporturi preexistente.

Că nu trebuie să se piardă din vedere că trib. a condamnat pe pârât la plata unei sume de bani pentru întreținerea copiilor numai în baza obligațiunei ce și-a luat-o pârâtul de a contribui timp de 14 ani la întreținerea celor doi copii; ori din moment ce părțile prin concesiuni reciproce au hotărât să stingă definitiv această obligațiune și dreptul ce naște din ea, reclamanta nu mai poate să ceară nimic pe baza ei, căci i se poate opune cu succes autoritatea lucrului judecat: „litis per transactionem finitae”.

Având în vedere că reclamanta susține cum că pot beneficia copiii de dreptul de a cere pensie alimentară de la pârât, deoarece prin actul de tranzacție făcut la 20 Ianuar 1925 și aut. de trib. Ilfov secția Notariat la Nr. 1686, pârâtul a recunoscut că minorii Alexandru și Ilie Tuloi sunt copiii săi naturali, deoarece declară în acel act „... fiind obligat a plăti d-nei Elena Tuloi câte una mie două sute lei pe an dela 4 Martie 1918 până la 23 Ian. 1922 și câte trei mii lei pe an de la 23 Ianuarie 1922 până la 4 Martie 1932, ca pensii de întreținere pentru naturalii noștri copii Alexandru Tuloi și Ilie Panait Tuloi.

Având în vedere că conf. art. 304 c. c., copiii naturali, sau concepuți afară din căsătorie, vor fi legitimați prin căsătoria făcută după naștere între tatăl și mama lor, când aceștia îi vor fi recunoscut, fie prin actul de naștere, fie prin act autentic anterior căsătoriei, fie prin chiar actul de căsătorie.

Prin urmare, rezultă după acest text, că în legislațiunea noastră unde cercetarea paternității este oprită, legitimarea copiilor naturali se face numai prin căsătoria părților, posterioară nașterii copilului, sub condițiunea de a se recunoaște copilul prin actul de celebrare a căsătoriei, fie chiar că copilul a fost și anterior recunoscut prin act autentic, sau prin actul de naștere.

De aci rezultă că recunoașterea unui copil natural printr-un act anterior căsătoriei, nu produce nici un efect dacă posterioară acestei recunoașteri nu a urmat căsătoria între părinții săi, — deoarece în principiu, numai căsătoria părinților înscrită de recunoașterea că copilul este al lor, opera legitimarea și asimilează pe copilul legitimat în privința efectelor, cu copilul născut în timpul căsătoriei.

Având în vedere că în principiu, nu se poate tăgădui dreptul de a recunoaște un copil natural, deoarece acest drept rezultă și din art. 304 c. c. și din art. 48 c. c., care arată că actul de recunoaștere se va înscrie în registrele stărei civile, făcându-se mențiunea pe marginea actului de naștere.

Că însă această recunoaștere nu poate produce efectele sale decât numai în privința mamei, față de care copilul recunoscut este asimilat complet cu copilul legitim, pe când în privința tatălui, recunoașterea simplă este aproape lipsită de efecte.

Într-adevăr, într-o legislațiune unde în principiu cercetarea paternității este oprită, și unde avem art. 304 c. c. care spune categoric că **recunoașterea trebuie însoțită de căsătoria părinților**, pentru a se produce în privința copilului, aceleași efecte ca și cum ar fi fost născut dintr-o căsătorie legitimă, nu se mai poate susține că numai **simpla recunoaștere**, fără să se fi urmat și căsătoria părinților, poate produce vreun efect în privința tatălui decât doar numai de a-i putea purta numele, dacă s'a făcut mențiune pe marginea actului de naștere despre această recunoaștere.

Că prin urmare, admitând în principiu dreptul de recunoaștere din partea tatălui, această recunoaștere rămâne depozată de crice efecte, căci, după cum s'a arătat legislațiunea noastră nu acordă efecte prin art. 304 c. c. decât numai legitimărei; or, în privința recunoașterii nu avem nici un text de lege care să confere și simplei recunoaștere vreun efect. Din contra art. 304 c. c. vorbește numai de recunoașterea făcută în vederea legitimărei, ceea ce evidentiază că legiuitorul nu a asimilat cu copilul legitim decât numai pe cel legitimat, iar nu și pe cel recunoscut.

Având în vedere că din cele expuse, rezultă că chiar în ipoteza când am admite că păratul Ion Mihăescu a recunoscut prin actul de transacție pe copii Alexandru și Iie Tuloi, încă această recunoaștere nefiind urmată de căsătoria părinților, exclude starea de familie și nefiind raporturi între tată și copii, ei nu pot cere pensii alimentare de la Ion Mihăescu, căci ar trebui într-această ipoteză ca ei să facă parte din familia sa firească, ceea ce după cum am arătat, nu le poate conferi acest drept.

Că astfel fiind, acțiunea de față devine nefondată și urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, Trib. respinge.

(ss) Victor Popovici.

RECENZIE

...TEZE DE DOCTORAT...

NICOLAE PETRAȘCU. *Les mesures de contrainte internationale qui ne sont pas la guerre entre Etats membres de La Société des Nations.*

Analizând într-un capitol introductiv evoluția spre echilibru și pace a omenirii, care a precedat crearea Societății Națiunilor, autorul își propune să studieze, bazat pe experiența conflictului italo-grec din 1923, măsurile de constrângere care pot surveni între statele membre ale Societății Națiunilor, fără a duce la război.

Într-o primă parte a studiului său, autorul după ce se ocupă de istoricul incidentului italo-grec și de aplanarea lui, stăruie asupra interesantelor discuții de drept, la cari acest conflict a dat naștere în fața juriștilor din sânul și din afara Ligii Națiunilor.

În partea a doua, autorul analizează măsurile individuale de constrângere internațională, cari, fără a fi război, sunt represalii și se ocupă de acest drept. de rolul său, de posibilitatea de a coexistă cu Societatea Națiunilor, citând opinia autorilor de drept internațional și a comitetului de juriști al Ligii Națiunilor.

A treia parte a studiului e consacrată aprecierii faptelor analizei activității organelor Societății Națiunilor: consiliul, a dunerii generale și conferința ambasadorilor în timpul incidentului italo-grec, a problemelor juridice ivite cu acest prilej și a modului cum au fost rezolvate.

Partea finală se ocupă de influența Societății Națiunilor asupra măsurilor de represalii și de evoluția înțelegerilor inter-

naționale în acest scop dela tratatele de pace până la înțelegerea dela Locarno.

Scrisă într-un larg spirit de umanitate, documentată exact și călăuzită de o înțelegere serioasă a problemelor de drept internațional, lucrarea d-lui Petrașcu se distinge prin reale însușiri într-un domeniu juridic de o incontestabilă actualitate.

ALEXANDRU VELESCU

Revista „Curierul Judiciar” înființează cu începere dela numărul viitor, o pagină permanentă de *Bibliografie* pentru recenziile lucrărilor de doctrină și revistelor juridice.

D-nii autori cari ar socoti utile atari recenzii, vor binevoi a trimite revistei în *dublu exemplar*, conform uzului statornicilor pretutindeni, operele a căror dare de seamă o doresc, cu mențiunea specială: „pentru primul redactor”.

D-l N. Jak Constantinescu, consilier la Curtea de Apel București, a pus sub presă, în editura Tip. Curierul Judiciar o nouă lucrare: **DESPRE TESTAMENTE**, ediția II-a.

Această lucrare s'a revăzut, complectat și mărit considerabil cu tot ceea ce doctrina și jurisprudența a publicat până la zi. Volumul va apare la începutul lunii Iunie.

A apărut **ENCICLOPEDIA JURIDICA**, Partea I, fascicula I Ab—Ad de F. Ciorapciu, cuprinzând în ordine alfabetică toate jurisprudențele date atât de instanțele judecătorești din Regat cât și acele din provinciile alipite dela 1868 până la zi. *Prețul 100 lei*. De vânzare la „Curierul Judiciar”.

A apărut: **LEGEA PRIVITOARE LA ACTELE STATULUI CIVILE**, promulgată prin înaltul decret regal No. 493 din 21 Febr. 1928 și publicată în *Monitorul Oficial* No. 44 din 25 Febr. 1928, prin care s'a modificat art. 21—86 inclusiv și 151—161 inclusiv din codul civil, sub îngrijirea D-lui **Nicoae I. Dăscălescu**, licențiat în drept, Șeful oficiului Stării Civile Primăria Sectorului III (Arlbastru). *Preț 80 lei*. De vânzare la „Curierul Judiciar”.

CURIERUL JUDICIAR obținând dela **Consiliul Legislativ** concesiunea depozitului spre vânzare publicului a colecțiilor sale de Legi și Regulamente:

Tom. IV partea I LEGI pe 1926 Prețul 150 lei

Tom. IV partea II REGULAMENTE pe 1926

Prețul 180 lei

A apărut în editura „Națională” S. Giornei, **TRATAT DE DREPT CIVIL ROMÂN**, vol. I de C. Hamangiu, Consilier la Inalta Curte de Casație și I. Rosetti-Bălănescu și Al. Băicoianu avocați, cuprinzând: Fundamentul și Isoarele dreptului. Teoria actelor juridice. Persoanele. Familia. Domiciliul. Absența. Starea civilă. Căsătoria. Divorțul. Filiațiunea legitimă și naturală. Legitimarea. Adopțiunea. Incapabili. Puterea părintească. Tutela. Emanciparea. Interdicția. Consiliu Judiciar. Alienații. Persoane juridice. Bunuri. Patrimoniul și Teoria posesiunii. *Prețul lei 600*. De vânzare la „Curierul Judiciar”.